

Nghị trận đầu non

Trong trường, lục quái hạ giọng bàn bạc. Hàn Tiểu Oanh nói: -Người ấy truyền thụ nội công thượng thặng cho Tĩnh nhi, dĩ nhiên không có ác ý.

Toàn Kim Phát nói: -Nhưng sao y không muốn chúng ta biết? Mà sao lại không nói rõ cho Tĩnh nhi biết đó là nội công?

Chu Thông nói: -E là người mà chúng ta quen.

Hàn Tiểu Oanh nói: -Quen à? Vậy thì nếu không phải bạn bè ắt là địch nhân.

Toàn Kim Phát trầm ngâm nói: -Trong các bạn bè mà chúng ta quen không ai có nội công cao minh như thế.

Hàn Tiểu Oanh nói: -Nếu là địch nhân, tại sao lại dạy võ công cho Tĩnh nhi?

Kha Trấn Ác lạnh lùng nói: -Biết đâu y muốn sắp đặt gian kế.

Mọi người nghe thế giật nảy mình.

Chu Thông nói: -Tối nay ta và Lục đệ lén bám theo Tĩnh nhi, xem rốt lại là cao nhân phương nào.

Ngũ quái gật đầu khen phải.

Đến tối. Chu Thông và Toàn Kim Phát núp ở ngoài lều cửa mẹ con Quách Tĩnh, qua hơn nửa giờ chỉ nghe Quách Tĩnh nói: -Mẹ, con đi đây.

Rồi từ trong lều bước ra. Hai người rón rén theo sau, thấy y cước bộ rất nhanh, trong chớp mắt đã lướt đi rất xa, may là trên thảo nguyên không có vật gì ngăn chặn tầm mắt nên tuy cách nhau khá xa vẫn có thể nhìn thấy. Hai người gia tăng cước bộ đuổi theo, chỉ thấy y chạy tới trước vách núi dựng đứng, vẫn không dừng bước, lướt thẳng lên trên.

Lúc ấy Quách Tĩnh khinh công đã tiến bộ rất nhiều, mà đêm nào cũng trèo lên vách núi dựng đứng không cần đạo nhân kia giúp đỡ, chỉ thấy y dần dần lướt lên cao, về phía đỉnh núi.

Chu Thông và Toàn Kim Phát càng ngạc nhiên hoảng sợ, hồi lâu không nói gì. Qua một lúc, bọn Kha Trấn Ác bốn người cũng kéo tới. Họ sợ gặp đại địch, đều mang theo binh khí. Chu Thông kể lại việc Quách Tĩnh lên núi. Hàn Tiểu Oanh ngẩng đầu nhìn, thấy một nửa ngọn núi chìm ngập trong mây mù, bất giác trong lòng lạnh buốt, nói: -Chúng ta không lên được đâu.

Kha Trấn Ác nói: -Mọi người cứ mai phục dưới gốc cây, chờ họ trở xuống.

Mọi người theo lời chia ra mai phục, Hàn Tiểu Oanh nhớ lại đêm giao đấu với Hắc Phong song sát mười năm trước, bảy anh em mai phục chờ địch, lúc ấy gió rét thấu xương, trăng lạnh soi người, bốn bề cát vàng mênh mông, núi hoang vắng lẽ tiếng gió im bật, xa xa vắng lại mấy

tiếng vó ngựa, tình cảnh ấy giống hệt đêm nay, chỉ là sau đêm ấy không bao giờ còn nhìn thấy khuôn mặt béo phì luôn nở nụ cười ngờ ngạc nhiên của Trương A Sinh nữa, không tìm được nỗi chua xót.

Thời gian từng khắc từng khắc trôi qua, trên đỉnh núi thủy chung vẫn không có động tĩnh gì, đến khi mây tan mặt trời mọc, trời đã sáng rõ, vẫn không thấy Quách Tĩnh và người dạy nội công cho y xuống, lại qua một giờ vẫn không thấy bóng người. Hết sức nhìn lên, chỉ thấy trên núi yên ắng như không có ai. Chu Thông nói: -Lục đệ, chúng ta đi xem.

Hàn Bảo Câu nói: -Lên được à?

Chu Thông nói: -Không chắc, thử xem sẽ nói.

Y chạy về nhà, lấy ra hai đoạn dây dài, hai cái búa, mấy mươi cái đinh lớn, cùng Toàn Kim Phát khoét lỗ trên sườn núi, dắt dui nhau lên, cạy vào sở trường kinh công nhưng không khỏi mệt mỏi đến nỗi toát cả mồ hôi, cuối cùng đã lên được tới đỉnh. Vừa lật người nhảy lên, hai người đồng thời la hoảng, sắc mặt tái mét.

Chỉ thấy bên cạnh một tảng đá lớn có chín cái đầu lâu xếp ngay ngắn chỉnh tề, năm cái ở dưới, ba cái ở giữa, một cái ở trên, giống hệt chỗ Hắc Phong song sát luyện tập năm xưa. Lại nhìn tới số đầu lâu ấy cái nào cũng có năm lỗ ở giữa đỉnh, chỉ là những cái lỗ ấy như bị dao khoét, chung quanh hoàn toàn không có vết rạn nứt, so với ngày trước thì công lực của người này rõ ràng đã tiến rất xa.

Hai người tim đập thình thịch, lấy hết can đảm đi quanh đỉnh núi một vòng nhưng không thấy có dấu vết gì lạ, lập tức dòng dây xuống núi.

Bọn Hàn Bảo Câu thấy hai người thần sắc kỳ lạ vội hỏi. Chu Thông nói: - Mai Siêu Phong!

Bốn người cả sợ. Hàn Tiểu Oanh vội nói: -Tĩnh nhi đâu?

Toàn Kim Phát nói: -Họ đã xuống theo phía khác.

Rồi kể lại những việc đã thấy trên núi.

Kha Trấn Ác thở dài nói: -Chúng ta vất vả mười tám năm, không ngờ lại là nuôi ong tay áo.

Hàn Tiểu Oanh nói: -Tĩnh nhi trung hậu thành thật, quyết không phải là kẻ vong ơn bội nghĩa.

Kha Trấn Ác cười nhạt nói: -Trung hậu thành thật à? Tại sao y lại theo con yêu phụ kia học võ công mà không hở ra nửa câu.

Hàn Tiểu Oanh im lặng, trong lòng rối bời.

Hàn Bảo Câu nói: -Hay là con yêu phụ kia đã bị mù nên muốn mượn tay Tĩnh nhi để hại chúng ta?

Chu Thông nói: -Chắc thế.

Hàn Tiểu Oanh nói: -Cho dù Tĩnh nhi mang ý bất lương cũng không thể

đóng kịch được tới mức ấy.

Toàn Kim Phát nói: -Có khi vì con yêu phụ kia thấy thời cơ chưa tới, nên chưa nói rõ âm mưu cho y biết.

Hàn Bảo Câu nói: -Tĩnh nhi kinh lực tuy mạnh, nội công cũng đã có căn bản, nhưng bàn tới võ nghệ thì còn thua xa chúng ta. Tại sao con yêu phụ kia không dạy võ nghệ cho y?.

Kha Trấn Ác nói: -Con yêu phụ kia chẳng qua chỉ là mượn dao giết người, chứ làm sao y thị có thể có ý tốt với Tĩnh nhi được? Chồng y chẳng phải đã chết dưới tay Tĩnh nhi sao?

Chu Thông kêu lên: -Phải rồi, phải rồi! Y thị cũng muốn chúng ta từng người chết dưới tay Tĩnh nhi rồi sẽ hạ thủ giết y, như vậy mới đúng là trả được đại thù.

Năm người đều cảm thấy có lý, ai cũng hoảng sợ.

Kha Trấn Ác dần mạnh thiết trượng xuống đất, trầm giọng nói: -Bây giờ chúng ta hãy về, cứ làm như không biết, đợi Tĩnh nhi về, trừ y trước đi. Con yêu phụ kia ắt tới tìm y, cho dù công lực của y thị không phải như xưa, nhưng mắt mù không tiện. Sáu người chúng ta cũng có thể đối phó.

Hàn Tiểu Oanh hoảng sợ nói: -Giết Tĩnh nhi à? Vậy còn cái hẹn tử võ?.

Kha Trấn Ác lạnh lùng nói: -Tính mạng quan trọng hay tử võ quan trọng?.

Mọi người im lặng không nói gì. Nam Hy Nhân chợt nói: -Không được!

Hàn Bảo Câu nói: -Không được cái gì?

Nam Hy Nhân nói: -Không được giết nó.

Hàn Bảo Câu nói: -Không được giết Tĩnh nhi à?

Nam Hy Nhân gật gật đầu.

Hàn Tiểu Oanh nói: -Tôi biết Tứ ca cũng có ý là trước hết cứ hỏi y cho thật rõ ràng. Rồi sẽ tính đạo lý.

Toàn Kim Phát nói: -Chuyện này không phải tầm thường. Chi cần chúng ta hơi nhân từ, hơi do dự, tiết lộ bí mật với y thì sẽ ra sao?

Chu Thông nói: -Nên quyết mà không quyết sẽ mắc tai họa. Chúng ta phải đối phó với con yêu phụ Mai Siêu Phong chứ không phải với người khác.

Kha Trấn Ác nói: -Tam đệ, ngươi thấy sao?

Hàn Bảo Câu trong lòng rối bời, không sao quyết được, thấy Thất muội nước mắt đoanh tròn, thần sắc đáng thương, bèn nói: -Tôi cũng có ý như Tứ đệ. Nếu phải giết Tĩnh nhi, thì dù sao tôi cũng không xuống tay được.

Lúc ấy trong sáu người có ba người chủ trương hạ sát Quách Tĩnh, ba người chủ trương để xem. Chu Thông thở dài nói: -Nếu Ngũ đệ còn sống thì chúng ta sẽ có một bên đa số, một bên thiểu số.

Hàn Tiểu Oanh nghe y nói tới Trương A Sinh, trong lòng chợt thấy chua xót, cố nén nước mắt nói: -Mối thù của Ngũ ca chẳng lẽ lại không báo? Chúng ta cứ nghe đại ca sai bảo thôi!

Kha Trấn Ác nói: -Được, về thôi.

Sáu người về tới lều, người nào trong lòng cũng ngổn ngang trăm mối, tâm sự không yên.

Kha Trấn Ác nói: -Đợi y về. Nhị đệ và Lục đệ chặn đường lui của y, để ta hạ thủ.

❏

Đêm ấy Quách Tĩnh lên núi, đạo nhân kia đã chờ sẵn ở đó, thấy y lên tới bèn chỉ vào cạnh tảng đá lớn khẽ nói: -Người xem kìa?

Quách Tĩnh tới gần nhìn một cái, dưới ánh trăng thấy là chín cái đầu lâu, hoảng sợ nhảy dựng lên, run giọng nói: -Hắc Phong song sát lại.., lại tới rồi.

Đạo nhân kia ngạc nhiên nói: -Người cũng biết Hắc Phong song sát à?

Quách Tĩnh bèn kể lại chuyện năm xưa giao đấu trên núi hoang. Ngũ sư phụ mất mạng, mình vô tình đâm chết Trần Huyền Phong ra sao. Nói tới chuyện cũ ấy, nhớ lại tình trạng giao đấu với Đồng thi Thiết thi trên núi hoang năm xưa, trong lòng bất giác sợ sệt, giọng nói không ngừng run lên. Lúc đâm chết Trần Huyền Phong y còn rất nhỏ, nhưng tình hình đêm ấy quả thật rất đáng sợ, đã khắc sâu vào đầu óc trẻ thơ.

Đạo nhân kia thở dài nói: -Đồng thi không điều ác gì không làm, té ra lại chết dưới tay người?

Quách Tĩnh nói: -Sáu vị sư phụ của tôi thường nói tới Hắc Phong song sát. Tam sư phụ và Thất sư phụ nghĩ chắc Thiết thi đã chết, nhưng đại sư phụ lúc nào cũng nói chưa chắc, chưa chắc. Chín cái đầu lâu này đêm nay bày ra ở đây thì quả nhiên là Thiết thi chưa.., chưa chết!

Nói tới đó y không kìm được rung mình một cái hỏi: -Người gặp y thị chưa?

Đạo nhân kia nói: -Ta cũng mới tới đây chưa lâu, vừa lên là thấy ngay.

Nói thế thì nhất định Thiết thi sẽ gây sự với sáu vị sư phụ và người rồi.

Quách Tĩnh nói: -Y thị đã bị đại sư phụ đánh mù hai mắt, chúng tôi không sợ y thị.

Đạo nhân cầm một cái đầu lâu lên, sờ nắn kỹ một hồi, lắc đầu nói: -Y thị đã bị đại sư phụ người đánh mù hai mắt nhưng chỉ sợ sáu vị sư phụ của người không phải là đối thủ của y thị, cho dù có thêm ta cũng không

thắng được.

Quách Tĩnh nghe y nói rất nghiêm trang, trong lòng kinh nghi, nói: -Lúc ác đầu mười năm về trước, mắt y thị không bị mù, còn địch không nổi bảy vị ân sư của tôi, bây giờ chúng ta có tám người. Người.., nhất định là người sẽ giúp chúng tôi, có phải không?

Đạo nhân kia nghĩ ngợi xuất thần một lúc rồi nói: -Lúc này ta đã nghĩ ngợi một lúc vẫn không đoán được vì sao thủ chỉ của y thị lại có kinh lực tới mức ấy. Nếu tốt thì không tới, nếu tới thì không tốt. Y thị đã dám tới đây tìm kẻ thù. Ắt có sở trường mới không sợ sệt.

Quách Tĩnh nói: -Tại sao y thị lại mang đầu lâu bày ra đây? Há chẳng khiến chúng ta biết mà đề phòng sao?

Đạo nhân kia nói: -Chắc đây là quy củ khi luyện Cửu âm bạch cốt trảo. Rất có thể y thị nghĩ chỗ này vách núi dựng đứng hiểm trở khó lên ắt không có ai tới, nào ngờ trời xui đất khiến lại để chúng ta thấy được.

Quách Tĩnh sợ lúc ấy Mai Siêu Phong đã tới tìm sáu vị sư phụ, bèn nói: - Để tôi về bám lại với các sư phụ.

Đạo nhân kia nói: -Được. Người nói là có một người bạn bảo người nhấn lại, tốt nhất là tránh y thị rồi sẽ tính kế khác, đừng liều mạng xung đột với thị.

Quách Tĩnh vâng dạ, đang muốn tuột xuống vách núi, thì đạo nhân kia chợt vươn tay ôm lấy lưng y, tung người vọt lên, nhẹ nhàng đáp: -Xuống phía sau một tảng đá lớn, cúi rạp người xuống.

Quách Tĩnh đang định hỏi thì miệng đã bị y bịt kín, lúc ấy bèn nằm móp dưới đất, không dám hò hé, từ sau tảng đá ngưng thần chăm chú nhìn ra. Không bao lâu sau dốc núi có một bóng đen vọt thẳng lên, dưới ánh trăng tóc bay phơ phất, chính là Thiết thi Mai Siêu Phong. Phía sau núi còn hiểm trở hơn phía trước, có lẽ y thị không thấy gì nên không nhận ra đường nào dễ hơn. Cũng may như thế chứ nếu không thì lúc ấy Giang Nam lục quái đều ở phía trước núi, nhất định phải chạm mặt nhau, đôi bên mà động thủ, chỉ sợ trong lục quái ắt có người mắc phải độc thủ của y thị.

Mai Siêu Phong đột nhiên quay qua. Quách Tĩnh hoảng sợ rút đầu xuống dưới vách núi, qua một lúc mới nhớ ra y thị đã mù hai mắt, lại rón rén thò đầu lên, chỉ thấy y thị ngồi xếp bằng trên tảng đá lớn mà mình vẫn ngồi, bắt đầu vận công hít thở. Quách Tĩnh sực hiểu ra, mới biết cách hít thở vận khí ấy đúng là rèn luyện nội công, trong lòng vô cùng biết ơn đạo nhân.

Qua một lúc, chợt nghe Mai Siêu Phong toàn thân phát ra tiếng kêu răng rắc, lúc đầu rất chậm, về sau càng lúc càng mau, như dùng cát nóng rang đậu trong chảo, đậu chín nổ nhau nổ thành tiếng. Lắng nghe thì âm thanh phát ra từ các đốt xương trên người, hồi lâu mới dừng, chỉ

thấy y thị thông thả đứng lên, tay trái kéo một cái ngang hông, dưới ánh trăng đột nhiên lóe lên ánh bạc như một con rắn dài. Quách Tĩnh hoảng sợ, ngưng thần nhìn kỹ, té ra là một ngọn Nhuyễn tiên màu bạc. Tam sư phụ y là Hàn Bảo Câu dùng Kim long tiên chẳng qua chỉ dài có sáu thước, mà ngọn roi này của Mai Siêu Phong thì dài gấp bảy tám lần, thấy phải bốn trượng có hơn.

Chỉ thấy y thị từ từ quay người lại, ánh trăng chiếu lên mặt. Quách Tĩnh thấy dung mạo của y thị vẫn còn rất đẹp, chỉ là hai mắt nhắm nghiền, tóc dài phủ vai, toàn thân toát ra một làn âm khí lạnh lẽo không sao nói rõ được.

Giữa cảnh im lặng, chợt nghe y thị thở dài một hơi, lẩm bẩm Thằng chồng giặc, người đã ở tuổi vàng, hàng ngày có nhớ ta không. Chỉ thấy y thị hai tay cầm giữa chiếc roi dài, hai đầu mỗi bên dài khoảng hai trượng, cười khẽ một tiếng, vung roi múa lên.

Tiên pháp ấy vô cùng cổ quái, múa lên không hề mau lẹ, cũng không hề có tiếng rít gió, cuốn bên đông một cái, quật bên tây một cái, chiêu nào cũng làm người ta bất ngờ, đột nhiên tay phải của thị vung ngang ra nắm vững đầu roi, ngọn roi dài bốn trượng bay thẳng ra, cuốn vào một tảng đá lớn nhấc lên, chiêu ấy mau lẹ chính xác như dùng tay nhấc. Quách Tĩnh đang kinh sợ, đầu roi đã cuốn lấy tảng đá lớn vung ra, chợt cuốn tới đầu y, dưới ánh trăng sáng nhìn thấy rất rõ trên ngọn roi có hơn mười cái móc câu sắc nhọn lấp loáng.

Quách Tĩnh đã sớm rút đao ra, nhìn thấy ngọn roi bay tới lại không nén được, thuận tay vung đao định hắt ngọn roi ra, đột nhiên cánh tay tê chồn, sau lưng đã có một cánh tay vươn ra ấn đầu y xuống, chỉ thấy ánh móc câu chớp lên trước mắt, ngọn roi đã bay qua trên đỉnh đầu. Quách Tĩnh sợ toát mồ hôi, nghĩ thầm Nếu không phải có bá bá cứu thì chỉ cần thanh đao chạm vào roi một cái, mình đã bị đánh vỡ sọ rồi. May là mới rồi đạo nhân kia thủ pháp lanh lẹ không hề phát ra nửa tiếng động, nên Mai Siêu Phong vẫn chưa phát hiện ra. Y thị luyện một hồi thì thu roi lại, thò tay vào bọc lấy ra một vật tròn lớn trải xuống đất, đưa tay sờ soạng, ngẫm nghĩ một lúc lại đứng lên làm mấy tư thế. Rồi lại sờ soạng vào vật ấy ngẫm nghĩ, cứ thế hồi lâu mới cuốn cái vật không biết là vải hay da ấy lại bỏ vào bọc, theo phía sau núi đi xuống.

Quách Tĩnh thở phào một hơi, đứng thẳng người lên. Đạo nhân kia hạ giọng nói: -Chúng ta theo sau xem y thị còn giờ trò ma gì nữa.

Rồi nắm lấy lưng Quách Tĩnh, nhẹ nhàng tuột xuống vách núi phía sau. ▣

Lúc hai người xuống tới đất, bóng Mai Siêu Phong đã lướt khá xa về phía bắc. Đạo nhân kia tay trái đỡ nách Quách Tĩnh. Quách Tĩnh lập tức thấy thân hình nhẹ bồng. Hai người sải chân chạy như bay, bám theo xa xa, đi trên bãi cát không biết bao nhiêu đường đất, đến lúc trời hơi sáng thì

thấy phía trước thấp thoáng có mấy chục gian trướng. Mai Siêu Phong thân hình chộp lên, phóng vào trong đó mất dạng.

Hai người gia tăng cước bộ, tránh đám quân đi tuần, rón rén lần tới phía ngoài một gian trướng lớn màu vàng, nằm móp xuống đất vén một góc lều lên nhìn vào, chỉ thấy một người rút yêu đao vung lên chém một đại hán chết lăn ra đất.

Đại hán ấy ngã ra đất thì vừa khéo lăn tới đúng trước mặt Quách Tĩnh và đạo nhân kia. Quách Tĩnh biết y là thân binh của Thiết Mộc Chân, bất giác cả kinh nghĩ thầm: -Tại sao y lại bị người ta giết chết?

Rồi nhẹ nhàng vén mép lều lên cao hơn một chút, vừa đúng lúc người cầm đao hành hung kia quay lại, chính là Tang Côn con Vương Hãn. Chỉ thấy y đưa thanh đao vào ống giày lau vết máu, nói: -Bây giờ người còn nghi ngờ nữa không?

Một người khác nói: -Nghĩa huynh Thiết Mộc Chân trí dũng song toàn, e chuyện này không dễ mà thành công.

Quách Tĩnh nhận ra người ấy chính là nghĩa đệ Trát Mộc Hợp của Thiết Mộc Chân. Tang Côn cười gằn nói: -Người thương nghĩa huynh của người, vậy đi báo tin cho y đi.

Trát Mộc Hợp nói: -Người cũng là nghĩa đệ của ta, cha người đối đãi với ta thân thiết như thế, dĩ nhiên ta không phụ người. Mà nói lại thì Thiết Mộc Chân dốc lòng muốn thôn tính tất cả bộ chúng của ta, không phải ta không biết, chỉ vì nghĩ tới việc kết nghĩa, không muốn làm y mất mặt thôi.

Quách Tĩnh nghĩ thầm: -Chẳng lẽ họ âm mưu đối phó với Thiết Mộc Chân đại hãn? Tại sao lại thế?

Lại nghe một người khác trong trướng nói: -Tiên hạ thủ vi cường, hậu hạ thủ vi vương. Nếu để y ra tay đối phó với các người trước thì các người nguy mất. Sau khi xong việc, tất cả súc vật, phụ nữ, tiền bạc của Thiết Mộc Chân đều chia cho Tang Côn, tất cả bộ chúng của y đều chia cho Trát Mộc Hợp, nước Đại Kim ta lại phong Trát Mộc Hợp làm Trấn Bắc Chiêu thảo sứ.

Quách Tĩnh chỉ nhìn thấy lưng người ấy, lúc ấy rón rén nhích lên mấy tấc, nhìn nghiêng thấy người ấy rất quen, khoác cẩm bào màu vàng dệt lông điêu y phục cực kỳ hoa lệ, lắng nghe giọng nói của y một lúc mới nghĩ ra: -Ô, y chính là Lục vương gia của Đại Kim quốc.

Trát Mộc Hợp nghe thế tựa hồ hơi động tâm, nói: -Chỉ cần nghĩa phụ Vương Hãn hạ lệnh thì đương nhiên là ta vâng lời.

Tang Côn cả mừng, nói: -Việc đã thế này, nếu cha không ra lệnh sẽ đắc tội với Đại Kim quốc. Bây giờ ta đi xin lệnh, cha không thể không nể mặt Lục vương gia.

Hoàn Nhan Hồng Liệt nói Đại Kim quốc ta sắp đem quân xuống nam diệt Tống, lúc ấy mỗi người các người mang hai vạn quân đi trước trợ chiến, sau khi đại công cáo thành, sẽ có phong thưởng riêng.

Tang Côn mừng rỡ nói: -Trước nay nghe nói: Nam triều là thế giới phồn hoa, vàng bạc đầy đất, phụ nữ ai cũng xinh đẹp như hoa. Lục vương gia có thể dắt anh em chúng tôi đi chơi một lần, quả thật không gì hay bằng.

Hoàn Nhan Hồng Liệt cười khế một tiếng, nói: -Chuyện đó có gì khó? Chỉ sợ Nam triều mỹ nữ rất nhiều, người không cần tới bấy nhiêu thôi.

Nói tới đó hai người đều cười rộ. Hoàn Nhan Hồng Liệt nói: -Đối phó với Thiết Mộc Chân thế nào, xin hai vị nói xem.

Ngừng một lúc rồi nói tiếp: -Trước đây ta đã bàn qua với Thiết Mộc Chân, muốn y phái binh giúp đỡ đánh Tống, nhưng thằng ngu ấy cứ nhất định không chịu. Y là người khôn ngoan, chẳng lẽ đã có đề phòng, sợ ta lợi dụng y. Chuyện này phải thật cẩn thận mới được.

Lúc ấy đạo nhân kia kéo vạt áo Quách Tĩnh một cái. Quách Tĩnh quay lại, chỉ thấy Mai Siêu Phong đang túm lấy một người ở xa xa, tựa hồ đang hỏi y gì đó. Quách Tĩnh nghĩ thầm Bất kể y thị giở trò ma gì ở đây các vị ân sư cũng tạm thời không có gì đáng ngại. Mình cứ nghe xem họ tính toán với đại hãn thế nào rồi sẽ nói chuyện đạo lý.

Chỉ nghe Tang Côn nói: -Y hứa gả con gái cho con trai ta, mới rồi y phái người tới chỗ ta bàn về ngày thành thân.

Nói xong quay lại chỉ vào đại hán vừa bị y chém chết, nói: -Ta sẽ lập tức sai người mời y sáng mai đích thân tới bàn với cha ta. Y nghe thế nhất định sẽ tới, quyết cũng sẽ không mang theo nhiều người. Ta cứ mai phục dọc đường. Thiết Mộc Chân cho dù có ba đầu sáu tay cũng không thoát khỏi tay ta đây.

Nói xong hô hô cười rộ. Trát Mộc Hợp nói: -Được, trừ Thiết Mộc Chân xong, hai đạo quân mã của chúng ta sẽ lập tức xông vào đại doanh của y.

Quách Tĩnh vừa sợ vừa giận, thật không ngờ lòng người lại gian hiểm tới mức ấy, đối với anh em kết nghĩa mà cũng bày mưu ám toán, đang chờ nghe tiếp thì đạo nhân kia ấn vào lưng y một cái. Quách Tĩnh hơi nghiêng người đi, chợt nghe có tiếng áo bay, thân hình Mai Siêu Phong đã lướt qua ngang mình, chỉ thấy y thị cước bộ rất mau, trong chớp mắt đã lướt đi khá xa, trong tay vẫn cắp một người.

Đạo nhân kia kéo tay Quách Tĩnh, đuổi được vài mươi bước, dần dần ra khỏi khu doanh trại, hạ giọng nói: -Y thị hỏi các sư phụ của người đang ở chỗ nào đấy. Chúng ta phải đi mau, nếu chậm sợ không kịp đâu.

Hai người triển khai khinh công, hết sức chạy mau, lúc về tới lều lục quái thì đã gần trưa. Đạo nhân kia nói: -Ta vốn không muốn tiết lộ hành

tung nên mới bảo người không được nói cho sáu vị sư phụ biết, nhưng hiện việc đã rất gấp, không thể nghĩ tới tiểu tiết được nữa. Người về báo lại, nói là Mã Ngọc phái Toàn Chân cầu kiến Giang Nam lục hiệp.

Quách Tĩnh hai năm nay đêm nào cũng ở cạnh y, lúc ấy mới biết tên y. Y cũng không biết Mã Ngọc phái Toàn nhân là nhân vật lớn, lúc ấy gật đầu vâng dạ rồi chạy vào trước lều Mông Cổ, vén cửa lều lên kêu: -Đại sư phụ?

Rồi bước mau vào.

Chợt y thấy hai cổ tay đồng thời bị nắm cứng, kè thấy đầu gối đau buốt, bị đá lăn ra đất, kêu lên một tiếng thì đã thấy thiết trượng đập tới đầu. Quách Tĩnh nghiêng người ngã qua một bên, chỉ thấy người cầm thiết trượng đánh y chính là đại sư phụ Kha Trấn Ác, hoảng sợ hồn phi phách lạc, cũng không dám nghĩ tới việc đỡ gạt, chỉ đành nhắm mắt chờ chết, chợt nghe choang một tiếng, binh khí chạm nhau, một người đã đứng trước mặt mình.

Y mở mắt ra nhìn, chỉ thấy Thất sư phụ Hàn Tiểu Oanh đứng chắn trước mặt mình, kêu lên: -Đại ca, khoan đã!

Thanh trường kiếm trong tay nàng đã bị thiết trượng của Kha Trấn Ác đánh tung ra. Kha Trấn Ác thở dài một tiếng, dần mạnh thiết trượng xuống đất, nói: -Rốt lại Thất muội vẫn mềm lòng quá.

Quách Tĩnh lúc ấy mới nhìn rõ hai tay mình là bị Chu Thông và Toàn Kim Phát nắm giữ, sau cơn hoảng sợ, đột nhiên ngậy người ra.

Kha Trấn Ác hung dữ nói: -Người nào dạy người nội công?

Quách Tĩnh lắp ba lắp bắp nói: -Y, y.., y ...ở bên ngoài, xin cầu kiến sáu vị sư phụ.

Lục quái nghe nói Mai Siêu Phong lớn mật dám tìm tới báo thù giữa ban ngày, đều hoàn toàn bất ngờ, nhất tề cầm dấy binh khí xông ra ngoài lều, dưới ánh nắng chỉ thấy một đạo nhân râu bạc chấp tay đứng đó nào thấy bóng dáng Mai Siêu Phong?

Chu Thông vẫn nắm chặt mạch môn trên cổ tay Quách Tĩnh không buông, quát lên: -Con yêu phụ Mai Siêu Phong đâu?

Quách Tĩnh nói: -Đêm qua đệ tử nhìn thấy y thị, chỉ sợ sẽ sắp tới đây.

Lục quái nhìn nhìn Mã Ngọc, vô cùng ngờ vực.

Mã Ngọc bước lên chấp tay nói: -Ngưỡng mộ oai danh Giang Nam lục hiệp đã lâu, hôm nay được gặp gỡ, thật là may mắn.

Chu Thông vẫn nắm chặt cổ tay Quách Tĩnh không buông, chỉ gật đầu thi lễ, nói: -Dám hỏi pháp hiệu của đạo trưởng.

Quách Tĩnh nghĩ tới việc mình chưa kịp báo cho y vội nói: -Y là Mã Ngọc phái Toàn Chân.

Lục quái cả kinh, họ biết Mã Ngọc có đạo hiệu là Đan Dương tử, là đại đệ tử của Vương Trùng Dương Phái Toàn Chân, sau khi Vương Trùng Dương qua đời y là chủ đạo môn phái Toàn Chân. Trường Xuân tử Khưu Xử Cơ chỉ là sư đệ của y. Chỉ vì y bế quan tịnh tu, rất ít khi qua lại giang hồ, nên không nổi tiếng bằng Khưu Xử Cơ, còn như công phu võ nghệ nội công thì chưa ai nhìn thấy, không rõ cao thấp ra sao.

Kha Trần Ác nói: -Té ra là chủ đạo môn phái Toàn Chân tới đây, chúng tôi thật kính quá. Không biết đạo trưởng quang lâm vùng sa mạc phía này, có gì chỉ giáo? Hay có liên quan tới cái hẹn tử võ ở Gia Hưng của lệnh sư đệ?

Mã Ngọc nói: -Tệ sư đệ là người tu hành kìm thúc tính nết nhưng lại thích đánh cuộc tranh hơn với người khác, bản đạo quả thật không muốn hỏi tới. Chuyện đó không quan hệ gì tới bản đạo, hai năm trước đây bản đạo ngẫu nhiên gặp thằng nhỏ này, thấy y tâm địa thuần lương, mới tự ý dạy cho y một chút pháp môn dưỡng sinh để khỏe mạnh sống lâu, trước đó chưa được lục hiệp ưng thuận, xin cũng đừng trách ta. Chỉ là bản đạo chưa truyền cho y một chiêu nửa thức võ nghệ nào, cũng không có danh phận thầy trò, nói lại thì chỉ là bản đạo kết giao với một người bạn trẻ, cũng không hề phá hoại quy củ võ lâm.

Nói xong dịu dàng mỉm cười.

Lục quái đều thấy kinh ngạc, nhưng lại không thể không tin. Chu Thông và Toàn Kim Phát lập tức buông cổ tay Quách Tĩnh ra.

Hàn Tiểu Oanh mừng rỡ nói: -Hài tử, là vị đạo trưởng này dạy bản lĩnh cho người phải không? Tại sao người không nói sớm? Bọn ta đều trách lầm người rồi.

Nói xong vỗ vỗ vai y, trong lòng mười phần thương xót. Quách Tĩnh nói:

-Y.., y bảo đệ tử không được nói.

Hàn Tiểu Oanh trách: -Tại sao lại nói là y? Không có quy củ gì cả! Thằng nhỏ ngốc, phải gọi là đạo trưởng.

Tuy là trách móc nhưng trên mặt lại rất vui vẻ. Quách Tĩnh nói: -Dạ, là đạo trưởng.

Trong hai năm nay, y và Mã Ngọc vẫn xưng hô với nhau là Ta, người, chứ không hề biết đạo trưởng là gì. Mã Ngọc cũng không để ý.

Mã Ngọc nói: -Bản đạo vân du vô định, không muốn để người ta biết, nên lục hiệp tuy chỉ gần trong gang tấc nhưng chưa hề tới bái kiến, xin tha lỗi cho.

Nói xong vái dài một vái.

Nguyên là Mã Ngọc sau khi biết chuyện Giang Nam lục quái đã làm, nảy sinh lòng kính phục, lại hỏi Doãn Chí Bình biết Quách Tĩnh hoàn toàn không có căn bản nội công. Y là chủ đạo môn phái Toàn Chân, rất hiểu rõ

đạo lý nén mình theo người của Đạo gia, không muốn sư đệ Khưu Xử Cơ áp đảo được Giang Nam lục quái trong vụ này. Nhưng mấy lần khuyên Khưu Xử Cơ chịu thua mà nói thế nào y cũng không chịu nghe, vì vậy bèn lên vùng đại mạc xa xôi, vất vả tìm cách ngấm ngầm thành toàn cho Quách Tĩnh. Nếu không thì dù vừa khéo thế nào y cũng làm sao ngẫu nhiên gặp được Quách Tĩnh trên vùng sa mạc thảo nguyên mênh mông? Lại không vì thế mà mất toi hai năm của y sao? Nếu Mai Siêu Phong không đột nhiên xuất hiện, y chỉ chờ khi Quách Tĩnh đã có căn bản nội công rồi là lập tức giũ áo về nam, bất kể Giang Nam lục quái hay Khưu Xử Cơ.

Cũng chẳng ai biết lý do bên trong là gì.

Lục quái thấy y khí độ khiêm tốn, đúng là một kẻ sĩ có đạo, khác hẳn khí phái hiên ngang khẳng khái hào hùng của sư đệ y, lúc ấy nhất tề đáp lễ. Đang định hỏi việc Mai Siêu Phong, chợt nghe tiếng vó ngựa vang lên, mấy kỵ mã phóng ngựa như bay tới, phi vào trước chỗ Thiết Mộc Chân ở.

Quách Tĩnh biết đây là sứ giả Tang Côn phái tới dụ Thiết Mộc Chân để giết, trong lòng hoảng sợ, nói với Kha Trấn Ác Đại sư phụ, con đi một lúc sẽ về ngay. Kha Trấn Ác vừa rồi suýt nữa làm hại tính mạng của y, trong lòng vô cùng nhột nhột, lại càng thêm thương yêu gã đồ đệ này, chỉ sợ y đi lại gặp phải Mai Siêu Phong thì có thể bị hại, vội nói: -Không được người phải ở cạnh bọn ta, ngàn vạn lần không được cách ra một bước.

Quách Tĩnh đang muốn nói rõ lý do thì Kha Trấn Ác đã kể lại chuyện giao đấu với song sát trên núi hoang năm xưa, rất sốt ruột, nhưng tính đại sư phụ vốn rất nghiêm khắc, động một chút là dùng dùng nổi giận, quả thật không dám cắt đứt câu chuyện của y, chỉ chờ y hơi ngừng lời thì sẽ bẩm rõ, chợt thấy một kỵ mã phóng mau tới, người ngồi trên ngựa mặc áo da chồn ngắn màu đen, chính là Hoa Tranh, tới cách họ mười mấy bước thì dừng lại, vẫy tay không ngớt. Quách Tĩnh sợ sư phụ trách phạt, không dám bước qua, vẫy tay gọi nàng lại gần.

Hoa Tranh hai mắt sưng đỏ lên, như vừa mới khóc lớn một trận, bước tới cạnh y rụt rè nói: -Gia gia bảo ta, bảo ta phải gả cho Đô Sử ...

Câu nói chưa dứt, nước mắt đã chảy ròng ròng.

Quách Tĩnh nói: -Cô đi bẩm mau cho đại hãn, nói Tang Côn và Trát Mộc Hợp bày quỷ kế, muốn lừa đại hãn tới để giết đấy.

Hoa Tranh cả kinh, nói: -Thật không?

Quách Tĩnh nói: -Muôn lần là thật, chính là đêm qua chính tai ta nghe thấy, cô đi mau nói cho cha cô biết.

Hoa Tranh nói: -Được rồi!

Lập tức có vẻ vô cùng mừng rỡ, xoay người lên ngựa phóng mau đi.

Quách Tĩnh nghĩ thầm;

-Người ta bày mưu muốn hại đại hãn, mà sao cô lại vui vẻ thế.

Rồi động tâm niệm nghĩ thầm: -À, chuyện này xảy ra thì cô ta sẽ không phải gả cho Đô Sử nữa.

Y và Hoa Tranh tình như anh em, luôn luôn quan tâm bảo vệ cho nàng, nghĩ tới việc nàng có thể thoát khỏi cảnh khổ, bất giác cũng mừng thay cho nàng, vẻ mặt rạng rỡ quay trở lại.

Chỉ nghe Mã Ngọc nói: -Không phải là bản đạo đề cao chí khí kẻ khác mà làm nhục oai phong của mình nhưng Mai Siêu Phong rõ ràng đã học được chân truyền của Đào Hoa đảo chủ Hoàng Dược Sư ngoài Đông Hải, đã luyện được Cửu âm bạch cốt trảo tới mức xuất thần nhập hóa, mà chiêu số của ngọn Ngân tiên bốn trượng lại vô cùng ảo diệu. Chúng ta hợp sức tám người dĩ nhiên chưa chắc đã thua y thị, nhưng nói muốn giết chết y thị thì e bên mình cũng phải bị tổn thất.

Hàn Tiểu Oanh nói: -Võ công của người đàn bà ấy đúng là mười phần lợi hại. Nhưng giữa Giang Nam thất quái chúng tôi với y thị có mối thù bất cộng đới thiên.

Mã Ngọc nói: -Nghe nói Trương Ngũ hiệp và Phi thiên thần long Kha đại hiệp đều bị Đồng thi Trần Huyền Phong hại. Nhưng các vị đã giết được Trần Huyền Phong, có thể nói là đã trả được đại thù rồi. Từ xưa có câu Oan gia nên cõ không nên kết. Mai Siêu Phong là một người đàn bà cô độc, lại bị tàn tật, hoàn cảnh quả thật cũng rất đáng thương.

Lục quái im lặng không đáp. Qua một hồi lâu. Hàn Bảo Câu nói: -Y thị luyện công phu âm độc, mỗi năm không biết đã giết chết bao nhiêu người vô tội, đạo trường đầy lòng hiệp nghĩa, chẳng lẽ lại để mặc cho y thị lộng hành làm bậy như thế?

Chu Thông nói: -Hiện là y thị tìm tới chúng tôi, chứ không phải, chúng tôi tìm tới y thị.

Toàn Kim Phát nói: -Cho dù lần này chúng tôi trốn tránh, chỉ sợ y thị dốc lòng báo thù, mai sau cũng không đề phòng được.

Mã Ngọc nói: -Bản đạo đã vạch ra một cách, có điều xin lục hiệp rộng lòng nghĩ tới y thị cô đơn khổ sở cho y thị một con đường hối cải. Bọn Chu Thông không đáp, im lặng chờ Kha Trấn Ác quyết định.

Kha Trấn Ác nói: -Giang Nam thất quái chúng tôi tính tình thô lỗ, trước nay chỉ biết hung hăng đánh nhau. Đạo trường chỉ cho một con đường sáng, chúng tôi cảm kích bất tận, vậy xin người chỉ giáo.

Y nghe ngữ khí của Mã Ngọc, biết trong vòng mười năm nay võ công của Mai Siêu Phong đã tăng tiến vượt bậc. Mã Ngọc ngoài miệng xin họ tha mạng cho y thị nhưng thật ra muốn giữ thể diện cho lục quái, muốn chỉ cách cho lục quái thoát khỏi độc thủ của y thị. Bọn Hàn Bảo Câu lại

cho rằng đại ca đột nhiên nảy sinh thiện niệm, đều thấy ngạc nhiên.

Mã Ngọc nói: -Kha đại hiệp lòng dạ nhân từ, nhất định sẽ được trời giúp.

Ngoài ra cũng còn có một việc quan trọng hơn. Theo bản đạo đoán, thì trong vòng mười năm nay nhất định Mai Siêu Phong đã được Hoàng Dược Sư dạy võ.

Chu Thông ngạc nhiên nói: -Nghe nói Hắc Phong song sát là phản đồ của đảo Đào Hoa, sao Hoàng Dược Sư lại dạy võ công cho y thị?

Mã Ngọc nói: -Bản đạo vốn cũng nghĩ thế, nhưng nghe Kha đại hiệp kể lại tình hình giao đấu trên núi hoang năm trước thì công lực của Mai Siêu Phong lúc bấy giờ khác xa hiện tại. Nếu y thị không được thầy giỏi chỉ dạy, chỉ dựa vào sự khổ luyện của mình thì quyết không thể nào đạt được tới mức ấy. Nếu hôm nay chúng ta giết Thiết thi e sẽ bị Hoàng Dược Sư kiểm chuyện, thế thì ...

Kha Trấn Ác và Chu Thông đều từng nghe người ta nói về võ công của Hoàng Dược Sư, đều là khoa trương tới mức quá hoang đường, chưa chắc đã đáng tin nhưng Toàn Chân giáo là võ thuật chính tông của thiên hạ. Mã Ngọc lại là bậc chưởng giáo có địa vị mà còn úy kỵ y như thế thì tự nhiên không phải tầm thường. Chu Thông nói: -Đạo trưởng suy tính chu đáo, anh em chúng tôi rất khâm phục, vậy xin người chỉ giáo cho cách hay.

Mã Ngọc nói: -Cách của bản đạo nói ra thì có chỗ ngông cuồng tự đại, xin lục hiệp đừng cười mới được.

Chu Thông nói: -Đạo trưởng không cần quá khiêm tốn. Toàn Chân thất tử đồ đệ Vương Trùng Dương oai chấn thiên hạ, ai không khâm phục?

Mấy câu ấy nói với Mã Ngọc hoàn toàn có ý thành kính. Tuy Khưu Xử Cơ cũng là một trong Toàn Chân thất tử, nhưng Chu Thông nhất định không bao giờ chịu nói với y câu ấy. Mã Ngọc nói: -Cậy vào di đức của tiên sư, bảy anh em bản đạo cũng có một chút hư danh trong võ lâm, chắc Mai Siêu Phong cũng không dám giao thủ với Toàn Chân thất tử. Cho nên bản đạo định bày quỷ kế, đem chút hư danh ấy hăm dọa y thị. Cách ấy nói ra quả thật không phải quang minh chính đại, có điều dụng ý của chúng ta là muốn điều tốt cho người, bản đạo cũng trở thành chính đạo, cũng không tổn hại gì tới thanh danh của lục hiệp.

Lúc ấy bèn nói ra kế sách.

Lục quái nghe xong, đều cảm thấy không khỏi quá hèn yếu, lại nghĩ cho dù võ công của Mai Siêu Phong quả thật đã tiến xa vượt bậc, thậm chí Hoàng Dược Sư có đích thân tới thì cũng đã sao? Nhiều lắm thì cũng chỉ như Trương A Sinh mất mạng trên núi hoang là cùng. Mã Ngọc khuyên mấy lần, rốt lại nói một câu Có thắng cũng là bất võ. Bọn Kha Trấn Ác cãi nhau với y, lại cảm thấy y rất có ý tốt với Quách Tĩnh, rốt lại đều ưng thuận.

Mọi người ăn cơm xong, đều đi về phía dốc núi dựng đứng. Mã Ngọc và Quách Tĩnh lên trước. Bọn Chu Thông thấy Mã Ngọc hoàn toàn không có vẻ khoe khoang, cứ theo sau Quách Tĩnh thông thả lên núi, nhưng thấy y bộ pháp trầm ổn, thân hình vững trãi, bộc lộ công lực thâm hậu, đều nghĩ thầm Công phu của y nhất định không kém sư đệ y là Khưu Xử Cơ, chỉ là Khưu Xử Cơ nổi tiếng khắp cả Nam Bắc nhưng y thì chẳng ai nói tới, có lẽ vì tính cách hai người khác hẳn nhau. Mã Ngọc và Quách Tĩnh lên tới đỉnh núi rồi, thả dây xuống kéo lục quái từng người từng người lên.

Lục quái nhìn thấy những vết roi Mai Siêu Phong để lại trên đỉnh núi, đều rất hoảng sợ, lúc ấy mới tin Mã Ngọc hoàn toàn không bịa đặt.

☐

Tám người ngồi xếp bằng tĩnh tọa trên núi, thấy màn đêm buông xuống, bốn bề dần dần chìm vào màn đen, lại chờ hồi lâu, đã đến cuối giờ Hợi đầu giờ Tý. Hàn Bảo Câu Sốt ruột nhảy lên, nói: -Sao y thị chưa tới?

Kha Trấn Ác nói: -Hừ, tới rồi đấy.

Mọi người giật nảy mình, lắng tai nghe ngóng, nhưng vẫn không nghe thấy gì. Lúc ấy Mai Siêu Phong còn cách đó mấy dặm nhưng Kha Trấn ác tai cực kỳ thính mới nghe thấy được.

Mai Siêu Phong thân pháp rất mau, mọi người mở to mắt nhìn xuống, dưới ánh trăng chỉ thấy như một làn khói đen lướt trên mặt cát, mau lẹ lướt tới, trong chớp mắt đã tới chân núi, kế lại vịn trèo leo lên rất mau. Chu Thông đưa mắt nhìn Toàn Kim Phát và Hàn Tiểu Oanh, thấy hai người sắc mặt trắng bệch, thần sắc rất khẩn trương, nghĩ lại thấy chắc mình cũng thế.

Qua một lúc lâu. Mai Siêu Phong nhảy vọt lên, trên lưng y thị cõng một người, nhưng mềm rũ ra không hề động đậy, không biết là còn sống hay đã chết.

Quách Tĩnh thấy người ấy mặc áo da chồn ngắn màu đen giống hệt Hoa Tranh, ngưng thần nhìn kỹ, không phải Hoa Tranh thì là ai? Bất giác bật tiếng kêu thất thanh, môi vừa máy động. Diệu thủ thư sinh Chu Thông mắt nhanh tay lẹ đã kéo y lại, lớn tiếng nói: -Chỉ cần yêu nghiệt Mai Siêu Phong đụng vào tay Khưu Xử Cơ ta, thì quyết không cho y thị yên thân đâu!

Mai Siêu Phong nghe thấy trên đỉnh núi có tiếng người đã hoảng sợ, lại nghe Chu Thông tự xưng là Khưu Xử Cơ, lại nói tới tên của y thị càng thêm kinh ngạc, lúc ấy bèn co người lại sau tảng đá lắng nghe. Mã Ngọc và Giang Nam ngũ quái nhìn thấy rất rõ tuy đang ngưng thần giới bị cũng không khỏi cười thầm. Quách Tĩnh lại lo lắng cho Hoa Tranh, lòng như lửa đốt. Hàn Bảo Câu nói: -Mai Siêu Phong đem đầu lâu bày ra ở đây thì nhất định sẽ tới, chúng ta cứ yên lặng chờ ở đây là được.

Mai Siêu Phong không biết có bao nhiêu cao thủ tụ họp ở đây, cứ co rúm người sau tảng đá, không dám nhúc nhích.

Hàn Tiểu Oanh nói: -Y thị tuy làm nhiều chuyện ác, nhưng Toàn Chân giáo trước nay luôn từ bi, cũng nên cho y thị một con đường hối cải.

Chu Thông cười nói: -Thanh Tĩnh cứ quen mềm lòng với người, chẳng trách sự phụ cứ nói là người rất dễ đạt đạo.

Người sáng lập ra Toàn Chân giáo là Vương Trùng Dương có bảy đệ tử, người võ lâm hơi có kiến thức không ai không biết: đại đệ tử là Đan Dương tử Mã Ngọc. Nhị đệ tử là Trường Chân tử Đàm Xử Đoan, trở xuống là Trường Sinh tử Lưu Xử Huyền. Trường Xuân tử Khưu Xử Cơ. Ngọc Dương tử Vương Xử Nhất. Quảng Ninh tử Hách Đại Thông, người cuối cùng là Thanh Tĩnh Tản nhân Tôn Bất Nhị, là vợ của Mã Ngọc trước khi xuất gia.

Hàn Tiểu Oanh nói: -Đàm sư ca, người nói sao?

Nam Hy Nhân nói: -Người ấy không thể tha được.

Chu Thông nói: -Đàm sư ca. Chỉ bút công của anh gần đây tiến triển vượt bậc, chờ mục yêu phụ ấy tới, xin anh xuất thủ để bọn anh em được mở rộng tầm mắt nên chăng?

Nam Hy Nhân nói: -Chuyện đó cứ nhường Vương sư đệ thi triển Thiết cước công, đá cho y thị rơi xuống núi tan xương nát thịt.

Trong Toàn Chân thất tử thì Khưu Xử Cơ nổi tiếng nhất, kể là Ngọc Dương tử Vương Xử Nhất. Y mấy lần đánh cuộc thắng người ta, từng co một chân đứng trên đỉnh núi cao muôn trượng, tay áo phất phơ lắc la lắc lư, khiến mấy chục anh hùng hảo hán ở Sơn Đông Hà Bắc phát sợ hoa mắt lú lợ, khen ngợi không ngớt, vì vậy có hiệu là Thiết cước tiên. Y khắc khổ tu luyện chín năm trong hang.

Khưu Xử Cơ đối với công phu của y cũng rất khâm phục, từng tặng y bài thơ trong có câu Hạ nhìn vàng nhật đứng. Đông ôm tuyết ngủ khi nói về việc nội công của y thâm hậu.

Mã Ngọc và Chu Thông lời qua tiếng lại, trò chuyện rất ăn khớp. Kha Trấn ác từng trò chuyện với Hắc Phong song sát mấy lần, sợ y thị nhận ra tiếng của mình nên thủy chung không nói câu nào. Mai Siêu Phong càng nghe càng sợ, nghĩ thầm Té ra là cả bọn Toàn Chân thất tử đều có

ở đây, nếu chỉ có một lão mũi trâu thì mình cũng chưa chắc đã thắng được, huống chi cả thất tử cùng có mặt, mình mà cứ thẳng đường đi lên thì còn gì tính mạng?.

Lúc ấy trăng sáng vàng vạc giữa trời, soi rõ khắp cả đỉnh núi. Chu Thông bèn nói: -Đêm nay mây đen dày đặc, xòe bàn tay không thấy năm ngón, mọi người phải cẩn thận, đừng để con yêu phụ ấy nhân đêm tối chạy trốn đấy.

Mai Siêu Phong mừng thầm nghĩ: -May là trời tối, nếu không thì nhãn lực của họ rất lợi hại, sợ đã phát hiện ra mình rồi. Tạ ơn trời phật, xin trăng đừng lộ ra.

Quách Tĩnh nãy giờ nhìn Hoa Tranh, chợt thấy nàng từ từ mở mắt, biết nàng không sao, bất giác cả mừng, hai tay vẫy lia lịa, ra hiệu bảo nàng đừng lên tiếng. Hoa Tranh cũng nhìn thấy Quách Tĩnh, kêu lên: -Mau tới cứu ta. Mau tới cứu ta!

Quách Tĩnh hoảng sợ, kêu lên: -Đừng lên tiếng!

Mai Siêu Phong lúc ấy cũng hoảng sợ không kém gì Quách Tĩnh, lập tức vươn tay điểm vào á huyệt của Hoa Tranh, trong lòng bất giác vô cùng ngờ vực.

Toàn Kim Phát nói: -Chí Bình, mới rồi người nói gì thế?

Quách Tĩnh bèn đóng vai tiểu đạo sĩ Doãn Chí Bình nói: -Đệ tử..., đệ tử ...

Chu Thông nói: -Dường như ta nghe có tiếng con gái.

Quách Tĩnh vội nói: -Đúng thế.

Mai Siêu Phong chợt động tâm niệm nghĩ thầm Toàn Chân thất tử đột nhiên tới sa mạc, tụ họp ở một ngọn núi hoang vu thế này, sao lại khéo thế? Hay có người nghĩ mình mù lòa, nên bày ra nghi trận nhử mình mắc lừa?

Mã Ngọc thấy y thị từ từ đứng lên phía sau tảng đá biết y thị đã có ý ngờ vực, chỉ cần y thị phát giác ra chỗ sơ hở sẽ lập tức động thủ, tuy mình thì không sợ gì nhưng tính mạng Hoa Tranh ắt sẽ không giữ được, trong lúc quái e cũng có kẻ bị tổn thương, bất giác vô cùng lo lắng, nhưng y trước nay vốn không hề nhanh trí, nhất thời không biết làm sao là tốt.

Chu Thông thấy Mai Siêu Phong cầm một ngọn trường tiên chớp ánh bạc, từ từ giơ tay lên, đang định phát tác, bèn lớn tiếng nói: -Đại sư ca, mấy năm nay anh luyện Kim quan ngọc tỏa nhị thập tứ quyết của sư phụ dạy cho, nhất định rất tâm đắc, xin anh thi triển qua một chút cho bọn tôi được biết nên chăng?.

Mã Ngọc hiểu ý, biết Chu Thông muốn y khai triển công phu để hăm dọa Mai Siêu Phong, lập tức nói: -Tuy ta đứng đầu các đồng môn nhưng tư chất ngu xuẩn, làm sao hơn được các vị sư đệ? Tâm pháp của sư phụ truyền cho, nói ra thật xấu hổ, mười phần ta chỉ lãnh hội được không đầy một hai.

Từng chữ từng câu nói ra, trung khí đầy rẫy, thanh âm vang vang truyền ra xa. Y nói chuyện bình hòa khiêm cung, nhưng từng câu từng chữ đều vang rền cả sơn cốc, câu cuối cùng còn chưa dứt, tiếng vang của câu đầu tiên đã từ xa vang lại, át cả tiếng gió trên đỉnh núi, quả thật như rỗng ngấm cộp rỗng.

Mai Siêu Phong nghe thấy rõ ràng y có nội công thâm hậu như vậy, đời nào còn dám động thủ, từ từ co người lại sau tảng đá.

Mã Ngọc lại nói: -Nghe nói Mai Siêu Phong hai mắt bị mù, kể ra cũng đáng thương, chỉ cần y thị sửa đổi lỗi trước, quyết không tàn hại người vô cớ nữa, cũng không đi tìm bọn Giang Nam lục quái lằng nhằng thì chúng ta tha mạng y thị cũng được. Huống chi năm xưa tiên sư và đảo chủ Đào Hoa rất kính phục nhau. Khưu sư đệ, người có giao tình với Giang Nam lục quái đi tìm họ nói một tiếng, bảo họ không cần tìm Mai Siêu Phong thanh toán nợ cũ nữa. Hai bên bỏ qua chuyện cũ cả đi. Câu ấy lại không dùng nội công để khỏi lộ ra những người kia công lực kém y quá xa.

Chu Thông ứng tiếng nói: -Chuyện đó rất dễ, nhưng quan trọng là chỗ Mai Siêu Phong có chịu sửa lỗi hay không thôi.

Đột nhiên phía sau tảng đá có một giọng nói lạnh lùng vang lên: -Đa tạ hảo ý của Toàn Chân thất tử. Mai Siêu Phong ta đây rồi.

Nói xong đứng thẳng người lên. Mã Ngọc vốn định dọa cho y thị sợ chạy, hy vọng từ nay trở đi y thị có thể sửa bỏ lỗi trước, đổi ác làm thiện, không ngờ mục Thiết thi này nghề cao mật lớn lại dám công nhiên ra mặt, quả thật nằm ngoài dự tính. Lại nghe Mai Siêu Phong nói: -Ta là đàn bà, không dám thỉnh giáo các vị đạo trưởng. Từ lâu đã kính phục Thanh Tĩnh Tản nhân võ nghệ tinh thâm, ta muốn lãnh giáo một chiêu.

Nói xong rút roi ra đứng yên chờ Hàn Tiểu Oanh lên tiếng.

Lúc ấy Quách Tĩnh thấy Hoa Tranh nằm ngang dưới đất, không rõ sống chết ra sao, y từ nhỏ cùng anh em Đà Lô. Hoa Tranh tình như thủ túc, đời nào nghĩ tới Mai Siêu Phong lợi hại, đột nhiên tung người vọt qua đỡ Hoa Tranh lên.

Mai Siêu Phong tay trái ngoặt lại, đã chụp được tay trái của y. Quách Tĩnh theo Mã Ngọc học được nội công chính tông hai năm, xương cốt toàn thân tự nhiên có kinh lực, lúc ấy đẩy vội tay phải ném Hoa Tranh qua Hàn Tiểu Oanh, tay trái giật mạnh lại giãy ra được. Mai Siêu Phong thủ pháp vô cùng mau lẹ, vừa thấy cổ tay của y trượt ra ngoài, liền chụp tiếp về phía trước, lại chụp trúng lần thứ hai, lần này thì giữ cứng mạch môn khiến y không sao động đậy được nữa, tức giận quát lớn: -Ai?

Chu Thông kêu lên: -Chí Bình, cẩn thận?

Quách Tĩnh bị y thị giữ cứng, trong lòng vô cùng hoảng sợ, đang định kêu lên Ta là Quách Tĩnh, nhưng nghe câu ấy của Nhị sư phụ, bèn nói: - Đệ tử là môn hạ..., môn hạ của Trường Xuân ...

Trường Xuân chân nhân. Doãn ... Doãn Chí Bình. Mấy chữ ấy y đã đọc đi đọc lại ba bốn lần, lúc ấy qua cơn hoảng hốt nói ra vẫn còn lắp ba lắp bắp.

Mai Siêu Phong nghĩ thầm: -Một gã đệ tử trẻ tuổi môn hạ của họ mà nội

công cũng không kém. Không những có thể cứu được người dưới chưởng của mình, mà lần đầu chụp lấy còn bị y giật ra được. Xem ra mình chỉ có cách lui thôi.

Lúc ấy hừ một tiếng buông tay ra. Quách Tĩnh vội chạy về, chỉ thấy trên cổ tay có năm vết móng tay ấn sâu vào thịt, biết y thị trong lòng còn sợ sệt, cái chụp ấy chưa dùng hết toàn lực nếu không thì cổ tay mình đã bị y thị bẻ gãy rồi, nghĩ tới bất giác lại hoảng sợ.

Lần ấy Mai Siêu Phong cũng không dám khiêu chiến với Hàn Tiểu Oanh giả mạo Tôn Bất Nhị nữa, chợt động tâm niệm, lớn tiếng nói: -Mã đạo trưởng, câu “Chì nước cổ gom giữ” có nghĩa là gì?

Mã Ngọc thuận miệng đáp: -Chì thể trầm trọng, nên dùng chỉ thận thủy, thủy tính lưu động, nên dùng để chỉ tâm hỏa. Chì nước cổ gom giữ chính là nói phải giữ chắc thận thủy, giữ lạnh tâm hỏa thì việc tu tập nội công mới có thể thành tựu. Mai Siêu Phong lại nói: -Câu Thiều nữ trẻ thơ có nghĩa là gì?

Mã Ngọc lập tức hiểu y thị muốn dạy bí quyết nội công, lớn tiếng quát: - Bọn ta ma ngoại đạo còn vọng tưởng học được nội công chân truyền của ta à. Cút đi mau?

Mai Siêu Phong hô hô cười lớn, nói: -Đa tạ đạo trưởng chỉ điểm.

Rồi lập tức vọt người lên, ngọn ngân tiên cuốn vào tảng đá một cái, thân hình theo roi rơi xuống, thân pháp mau lẹ, mọi người đều nghĩ quả thật bình sinh ít thấy.

Mọi người thấy y thị đã theo vách núi trượt xuống dưới mới thở phào ra một hơi, thò đầu nhìn xuống, chỉ thấy y thị như một làn khói đen lướt đi trên mặt cát, thoát qua thoát lại như quỷ mị, tuy đã đi xa nhưng khí thế vẫn còn làm người ta khiếp sợ.

Mã Ngọc giải khai huyết đạo cho Hoa Tranh, đặt nàng nằm lên tảng đá nghỉ ngơi.

Chu Thông cảm ơn nói: -Mười năm không gặp, không ngờ mục Thiết thi này đã luyện tới công phu như thế, nếu không có đạo trưởng trượng nghĩa giúp đỡ, thì bây giờ anh em thầy trò chúng tôi hôm nay khó thoát khỏi đại kiếp.

Mã Ngọc khiêm tốn vài câu, nhưng lông mày nhăn tít như có điều lo lắng. Chu Thông nói: -Nếu đạo trưởng có chuyện gì chưa làm xong, anh em chúng tôi tuy bản lĩnh kém cỏi cũng xin đỡ tay, xin đạo trưởng đừng tiếc lời sai phái.

Mã Ngọc thở dài một tiếng nói: -Bần đạo nhất thời không suy xét lại vạch đường cho mục đàn bà giáo quyết ấy rồi.

Mọi người cả kinh, cùng nói: -Y thị dùng ám khí đã thương đạo trưởng à?

Mã Ngọc nói: -Không phải thế. Mới rồi y thị hỏi ta một câu, ta trong lúc

vội vàng chưa kịp hỏi kỹ đã thuận miệng trả lời, chỉ sợ trở thành hậu họa về sau.

Mọi người đều không rõ ý tứ của y.

Mã Ngọc nói: -Công phu ngoại môn của mục Thiết thi này đã vượt xa bần đạo và các vị, cho dù Khưu sư đệ và Vương sư đệ cũng chưa chắc đã thắng được y thị. Đào chủ Đào Hoa có đồ đệ như thế đúng là thần nhân. Chỉ là mục Mai Siêu Phong này về nội công thì chưa biết đường lối. Không biết y thị nghe trộm được ở đâu vài bí quyết luyện nội công ảo diệu của Đạo gia, nhưng vì không có người chỉ điểm nên chưa luyện thành được. Mới rồi y thị nhân lúc ta không để ý nên hỏi mấy câu, ắt là một trong những điểm khó khăn mà y thị suy nghĩ mãi vẫn chưa hiểu ra. Tuy ta lập tức phát giác không trả lời câu thứ hai, nhưng câu thứ nhất cũng đủ giúp y thị luyện tập nội công tăng tiến vượt bậc rồi.

Hàn Tiểu Oanh nói: -Chỉ mong y thị sửa bỏ lỗi trước, trở đi đừng làm ác nữa.

Mã Ngọc nói: -Chỉ mong như thế, nếu không thì y thị công lực vừa tăng tiến, lại đi làm ác, lại càng nguy hiểm. Ôi, chỉ trách ta hồ đồ, không đề phòng lòng người.

Qua một lúc lại trầm ngâm nói: -Võ công của đào Đào Hoa khác hẳn với Đạo gia bọn ta, nhưng Mai Siêu Phong hỏi hai câu ấy lại đúng là nội công Đạo gia, không biết vì sao?.

Y nói tới đó. Hoa Tranh a một tiếng, từ tảng đá lật người ngồi dậy, kêu lên: - Quách Tĩnh, gia gia không tin lời ta, đã tới chỗ Vương Hãn rồi.

Quách Tĩnh cả kinh, vội hỏi: -Tại sao đại hãn không tin?

Hoa Tranh nói: -Ta nói với gia gia là Tang Côn thúc thúc và Trát Mộc Hợp thúc thúc muốn mưu hại gia gia. Gia gia cười lớn nói ta không chịu lấy Đồ Sử nên bịa đặt chuyện để lừa gia gia. Ta nói là người chính tai nghe thấy, gia gia lại càng không tin, nói lúc nào trở về sẽ xử phạt người. Ta thấy gia gia mang ba ca ca và mấy đội vệ binh đi rồi, vội chạy đi tìm người, nào ngờ giữa đường lại bị mục mù kia bắt lấy. Mục mang ta lên đây để gặp người à?

Mọi người đều nghĩ thầm: -Nếu bọn ta không có ở đây thì đầu cô đã có thêm năm cái lỗ rồi.

Quách Tĩnh vội hỏi: -Đại hãn đi lâu chưa?

Hoa Tranh nói: -Khoảng nửa ngày. Gia gia nói phải đi thật mau, không chờ trời sáng đã lên đường, họ đều cưỡi khoái mã, bây giờ chắc chắn đã đi rất xa rồi. Tang Côn thúc thúc quả thật muốn hại gia gia à? Vậy thì làm sao bây giờ?

Nói xong khóc ầm lên. Quách Tĩnh trong đời lần đầu tiên gặp phải chuyện khó khăn trọng đại thế này, lúc ấy cảm thấy bản thân không

biết làm sao.

Chu Thông nói: -Tĩnh nhi, người xuống núi mau, cưỡi con tiểu hồng mã đuổi theo đại hãn, cho dù y không tin lời người cũng cứ xin y phái người đi trước tra xét cho rõ ràng. Hoa Tranh, cô đi mời ca ca Đà Lôi của cô mau tập hợp binh mã đi cứu cha cô.

Quách Tĩnh luôn miệng khen phải, vội xuống núi trước, kẻ Mã Ngọc dùng dây dòng Hoa Tranh thả xuống.

Quách Tĩnh vội chạy về chỗ mẹ con y ở, nhảy lên lưng con tiểu hồng mã, giục ngựa phi mau.

Lúc ấy mặt trời bắt đầu mọc, ánh trăng tàn phai dần. Quách Tĩnh vô cùng sốt ruột Chỉ sợ đại hãn tiến vào chỗ Tang Côn mai phục rồi, lúc ấy thì có đuổi kịp cũng vô dụng.

Con tiểu hồng mã này thần tốc phi thường, trời sinh ra đã có tính thích phi thật mau, càng phóng càng nhanh, càng phóng càng thích, cuối cùng thì như không thể dừng lại trên thảo nguyên nữa. Quách Tĩnh sợ nó mệt, kìm cương dừng lại nghỉ ngơi một chút, nhưng nó không đếm xỉa gì tới, chỉ cần dây cương hơi lỏng ra, lập tức hí dài mừng rỡ, phóng mau lên phía trước. Con ngựa này tuy ra sức phóng mau nhưng hơi thở vẫn không gấp gáp bao nhiêu, dường như hoàn toàn không hề dùng sức.

Phóng nhanh như thế suốt hai giờ. Quách Tĩnh mới kéo cương xuống ngựa nghỉ ngơi, sau đó lại lên ngựa đi tiếp, lại qua hơn một giờ nữa, chợt thấy trên thảo nguyên xa xa có ba đội kỵ binh đen kịt, không biết là mấy ngàn người.

Trong chớp mắt con tiểu hồng mã đã phóng tới đó.

Quách Tĩnh thấy cờ hiệu, biết là bộ hạ của Vương Hãn, chỉ thấy người nào cũng dây cung kéo căng, đao tuốt khỏi vỏ, dàn thành trận thế chỉnh tề, trong lòng thầm kêu khổ Đại hãn đã đi qua rồi, đây là người ta chặn đường lui đây, bèn kẹp chặt hai đùi một cái, con tiểu hồng mã như tên rời cung, vù một tiếng, bốn vó khua lên, lướt qua đám quân mã. Viên tướng chỉ huy lớn tiếng quát chặn lại, nhưng một người một ngựa đã lướt ra xa rồi.

Quách Tĩnh không dám dừng lại, lại liên tiếp vòng qua ba toán phục binh, lại chạy thêm một lúc, chợt thấy ngọn cờ đại độc treo lông trắng của Thiết Mộc Chân giương cao phía trước, mấy trăm kỵ mã dàn thành một hàng, người nào cũng cho ngựa đi nước kiệu, phóng lên phía bắc. Quách Tĩnh giục ngựa phóng lên, chạy ngang ngựa của Thiết Mộc Chân, kêu lớn: -Đại hãn, mau trở về ngay, không đi được đâu!

Thiết Mộc Chân ngạc nhiên kìm cương ngựa, hỏi: -Sao thế?

Quách Tĩnh vội đem chuyện đêm trước nghe được ngoài trướng của Tang Côn kể ra, lại nói việc đã có quân chặn đường phía sau. Thiết Mộc

Chân nửa tin nửa ngờ, nghiêng mắt nhìn Quách Tĩnh chăm chăm xem y có bịa đặt không, nghĩ thầm: -Tang Côn vốn bất hòa với mình, nhưng nghĩa phụ Vương Hãn thì giúp mình rất nhiều, nghĩa đệ Trát Mộc Hợp với mình lại là bạn sinh tử chi giao, tại sao lại ngấm ngầm ám toán mình? Chẳng lẽ trong chuyện này đúng là có Lục vương từ nước Đại Kim khích bác sao?.

Quách Tĩnh thấy y có ý không tin vội nói: -Đại hãn, người phái người quay lại thám thính sẽ biết ngay.

Thiết Mộc Chân thân trải trăm trận, từ nhỏ đã quen chống chọi với âm mưu quỷ kế, tuy biết việc Vương Hãn và Trát Mộc Hợp liên kết hại mình hoàn toàn không thể xảy ra, nhưng nghĩ thầm: Có cẩn thận quá đáng một ngàn lần cũng không quan hệ, chứ ngu dại đâm đầu vào chỗ chết thì một lần cũng là quá nhiều, bèn lập tức sai thứ tử Sát Hợp Đài và Đại tướng Xích Lão Ôn Quay lại thám thính xem!

Hai người phóng ngựa theo đường cũ đi thẳng.

Thiết Mộc Chân quan sát địa thế bốn phía, ra lệnh Lên núi đất, chuẩn bị đề phòng!

Tùyng của y chỉ có vài trăm người nhưng ai cũng là mãnh tướng dũng sĩ, không chờ đại hãn chỉ bảo, người nào cũng đã phóng lên núi đất, kéo đá đào hố, làm lá chắn đỡ tên.

Không bao lâu, phía nam bụi bốc mù mịt, mấy ngàn kỵ binh rầm rộ phóng tới, trong đám bụi mù thấy Sát Hợp Đài và Xích Lão Ôn chạy trước tiên. Triết Biệt ánh mắt sắc bén đã nhìn thấy cờ hiệu của truy binh bèn kêu lên: -Đúng là quân mã của Vương Hãn rồi.

Lúc ấy truy binh chia làm từng đội vài trăm người, túa ra bốn phía ngăn chặn, muốn bao vây Sát Hợp Đài và Xích Lão Ôn. Hai người nằm móp trên lưng ngựa, vung roi giục ngựa phi mau.

Triết Biệt nói: -Quách Tĩnh, chúng ta ra tiếp ứng cho họ.

Hai người lên ngựa phóng xuống dưới núi. Con tiểu hồng mã của Quách Tĩnh thấy xông vào bầy ngựa, hứng khởi phi mau, trong chớp mắt đã tới trước mặt Sát Hợp Đài.

Quách Tĩnh vù vù vù phát luôn ba mũi tên, hất ngã ba tên truy binh gần nhất rồi giục ngựa sấn mau lên, cắt ngang giữa Sát Hợp Đài và Xích Lão Ôn với đám truy binh phía sau, xoay người phát tên lại bắn chết một tên truy binh. Lúc ấy Triết Biệt cũng đã tới, tiễn thuật của y còn giỏi hơn, tên phát liên châu, ai chống là chết. Nhưng truy binh thế mạnh, như sóng triều cuộn cuộn đổ tới, làm sao có thể ngăn chặn được?

Sát Hợp Đài cùng Xích Lão Ôn cũng xoay người bắn mấy phát rồi cùng Triết Biệt. Quách Tĩnh chạy lên núi đất. Thiết Mộc Chân và Bác Nhĩ Truật. Truật Xích, người nào cũng không hề bắn sai, truy binh nhất thời không dám tới gần.

Thiết Mộc Chân đứng trên núi đất nhìn ra xa, sau một lúc khoảng vất được hai thùng sữa bò, chỉ thấy bốn phía đông tây nam bắc từng đội từng đội quân mã của Vương Hãn như mây đen ồ ạt kéo tới, dưới ngọn cờ vàng có một người ngồi trên con ngựa cao lớn, đúng là Tang Côn con trai Vương Hãn. Thiết Mộc Chân biết rất khó phá vây, trước mắt chỉ có thể dùng kế hoãn binh, bèn cao giọng gọi lớn: -Mời nghĩa đệ Tang Côn ra đây nói chuyện.

Tang Côn cùng đám thân binh hộ vệ phóng tới gần núi đất, mấy mươi tên quân cầm thuẫn sắt giơ lên, hộ vệ trước sau để đề phòng trên núi bắn tên ngầm.

Tang Côn ý khí nghênh ngang, lớn tiếng gọi Thiết Mộc Chân, mau đầu hàng đi. Thiết Mộc Chân nói: -Ta có chỗ nào đắc tội với nghĩa phụ Vương Hãn mà người lại phát binh tấn công ta?

Tang Côn nói: -Người Mông Cổ đời này qua đời khác đều là quý tộc chia nhau cầm quyền, bò, dê súc vật là của chung của từng bộ tộc, tại sao người lại bỏ phép tắc của tổ tiên, muốn gom tất cả các bộ tộc làm một? Cha ta thường nói người làm như thế là không đúng.

Thiết Mộc Chân nói: -Người Mông Cổ bị nước Đại Kim hà hiếp. Nước Đại Kim muốn chúng ta hàng năm tiến cống mấy vạn con dê, bò, ngựa, chẳng lẽ là đúng sao? Mọi người bị nước Đại Kim khinh khi hà hiếp đã gần chết đói rồi. Người Mông Cổ chúng ta nếu không phải người đánh ta, ta đánh người thế này thì đâu cần phải sợ nước Đại Kim? Ta và nghĩa phụ Vương Hãn vốn rất hòa hiếu với nhau, giữa hai chúng ta hoàn toàn không có thù oán, tất cả chỉ là nước Đại Kim đứng giữa khích bác thôi.

Quân lính dưới quyền Tang Côn nghe thế ai cũng động tâm, đều cảm thấy y nói rất có lý.

Thiết Mộc Chân lại nói: -Người Mông Cổ ai cũng là chiến sĩ tài năng, tại sao chúng ta không đi cướp lấy vàng bạc của cải của Đại Kim? Tại sao hàng năm cứ phải tiến đoạt súc vật da thú cho họ? Trong người Mông Cổ có người chăm chỉ nuôi dê nuôi bò, có kẻ chỉ ngồi ăn không, tại sao phải làm lụng để nuôi sống những kẻ lười biếng chứ? Tại sao không cho những người làm lụng nhiều bò dê hơn một chút? Tại sao không để cho những kẻ lười biếng cứ việc chết đói?.

Lúc bấy giờ Mông Cổ đang còn là xã hội thị tộc, tất cả súc vật đều là tài sản chung của từng bộ tộc, mấy năm gần đây súc vật ngày càng nhiều lên, của cải dần tăng, lại học được cách chế tạo đồ vật khí giới bằng sắt của người Hán ở Trung nguyên, phần lớn mục dân đều mong được chia của cải làm của riêng.

Quân sĩ chinh chiến lâu ngày, tù binh của cải đều là dùng tính mạng mà cướp được, lại càng không muốn có tài sản chung với những người yếu đuối bất tài trong bộ tộc. Vì vậy mấy câu ấy của Thiết Mộc Chân khiến đám quân sĩ người nào cũng ngầm ngầm khen phải. Tang Côn thấy

Thiết Mộc Chân làm rối loạn lòng quân của mình bèn quát lớn: -Người ném cung tên đao thương xuống đất đầu hàng mau đi? Nếu không ta vung roi một cái, hàng vạn chiếc cung cùng bắn lên thì người đừng hòng sống sót.

Quách Tĩnh thấy tình thế nguy cấp, không biết làm sao là tốt, chợt thấy một viên tướng trẻ tuổi dưới núi ngoài giáp sắt lại khoác áo lông điều màu xám bạc, tay cầm đại đao, cười tuấn mã phi qua phi lại, diều võ dương oai, chú mục nhìn kỹ nhận ra là Đô Sử con Tang Côn. Quách Tĩnh lúc nhỏ từng đánh nhau với y, người này năm ấy muốn thả báo săn ra vồ Đà Lôi, là một gã tiểu tử rất xấu xa. Y hoàn toàn không rõ tại sao Vương Hãn. Tang Côn. Trát Mộc Hợp lại muốn giết Thiết Mộc Chân, nghĩ thầm Vương Hãn và Thiết Mộc Chân vốn có tình nghĩa như cha con. Ất là gã Đô Sử xấu xa này đã nghe lời Lục vương tử nước Đại Kim.

Ở giữa thêu dệt bịa đặt hại người, mình cứ bắt sống lấy y, bắt y phải nhận là đã đặt điều thêu dệt thì Vương Hãn. Tang Côn có thể hiểu rõ chân tướng, nói chuyện hòa giải với Thiết Mộc Chân, lúc ấy bèn kẹp chặt hai chân, thúc con tiểu hồng mã xông mau xuống núi.

Giữa lúc mọi người đang sửng sốt, con tiểu hồng mã phi rất mau, đã xông tới cạnh Đô Sử.

Đô Sử vung đao chém mau qua. Quách Tĩnh móp người trên ngựa, thanh đại đao chém lướt qua đầu, tay phải vươn ra đã nắm chặt mạch môn trên cổ tay Đô Sử cái chụp ấy là Phân cân thác cốt thủ mà Chu Thông dạy y. Đô Sử làm sao có thể giãy giụa được. Kéo bị y thuận tay kéo một cái nhấc khỏi lưng ngựa.

Đúng lúc ấy Quách Tĩnh chợt nghe tiếng gió rít lên sau lưng bèn vung tay trái ra gạt hai ngọn trường mâu phóng tới, chát một tiếng, hai ngọn trường mâu bay lên không. Gối phải y thúc nhẹ vào con tiểu hồng mã, con tiểu hồng mã đã biết ý chủ nhân, quay đầu phóng ngược lên núi, mau lẹ không kém gì lúc phóng xuống.

Đám quan quân dưới núi cùng quát lớn: -Bắn tên!

Quách Tĩnh nhắc Đô Sử lên che sau lưng. Đám quân sĩ sợ tiểu chủ bị thương, đời nào dám phát tên? Quách Tĩnh lên thẳng trên núi, ném Đô Sử xuống đất kêu lên: -Đại hãn, nhất định là thằng tiểu tử xấu xa này giở trò ma ở giữa, người bảo nó nói xem.

Thiết Mộc Chân cả mừng, chĩa ngọn thương sắt vào ngực Đô Sử, nhìn Tang Côn quát lớn: -Bảo quân sĩ của người lui lại một trăm trượng.

Tang Côn thấy con trai bị địch nhân dùng thủ đoạn sét đánh không kịp bưng tai bắt sống giữa đám quân sĩ, vừa sợ vừa giận, nhưng chỉ đành theo lời cho quân mã lui lại, sai quân sĩ vây thành một vòng tròn lớn, đứng trên núi đất nhìn ra bốn phía chỉ thấy bảy tám lớp vòng vây dày đặc, tình hình này thì ngựa của Thiết Mộc Chân có nhanh hơn cũng

không thể phá vỡ.

Quân sĩ của Thiết Mộc Chân trên núi lớn tiếng hò reo khen ngợi Quách Tĩnh, bảo y dùng dây lưng trói quặt hai tay Đồ Sở ra sau lưng.

Tang Côn liên tiếp phái ba sứ giả lên núi đàm phán, bảo Thiết Mộc Chân thả Đồ Sở ra rồi đầu hàng thì có thể được tha chết. Thiết Mộc Chân lần nào cũng cắt hai tai sứ giả đuổi xuống.

■

Giữ nhau hồi lâu, mặt trời đã dần dần lặn xuống cuối thảo nguyên. Thiết Mộc Chân sợ Tang Côn nhân đêm tối xông lên, ra lệnh cho mọi người không được lơ là chút nào.

Giữ đến nửa đêm, chợt thấy một người toàn thân mặc áo trắng, đi bộ tới gần chân núi kêu lớn: -Ta là Trát Mộc Hợp, muốn gặp nghĩa huynh Thiết Mộc Chân nói chuyện.

Thiết Mộc Chân nói: -Người lên đây.

Trát Mộc Hợp thông thả đi bộ lên núi, thấy Thiết Mộc Chân hiên ngang đứng ở cửa núi, lập tức sải chân bước tới định ôm lấy. Thiết Mộc Chân soạt một tiếng rút thanh bội đao ra cao giọng quát: -Người còn coi ta là nghĩa huynh à?

Trát Mộc Hợp thở dài một tiếng, ngồi xếp bằng xuống đất nói: -Nghĩa huynh, người đã là chủ một bộ tộc cần gì phải hăng hái muốn gom tất cả người Mông Cổ làm một chứ?

Thiết Mộc Chân nói: -Người muốn thế nào?

Trát Mộc Hợp nói: -Tộc trưởng các bộ các tộc đều nói tổ tiên chúng ta đã sống thế này mấy trăm năm, tại sao Thiết Mộc Chân đại hãn lại muốn thay đổi phép tắc vốn có? Trời sẽ không cho đâu.

Thiết Mộc Chân nói: -Chuyện phu nhân A Lan Khê Nhã tổ tiên của chúng ta, người có nhớ không? Năm con trai của bà bất hòa, bà nướng thịt dê khô cho họ ăn. Đưa mỗi người một mũi tên bảo bẻ, họ bẻ gãy rất dễ dàng. Bà lại đưa năm mũi tên chập lại bảo họ bẻ, năm người thay phiên nhau bẻ mà không ai bẻ gãy được. Người nhớ lời bà dạy con không?

Trát Mộc Hợp hạ giọng nói: -Nếu các người chia ra từng người từng người thì cũng như một mũi tên, ai cũng bẻ gãy được. Nếu các người đồng tâm hiệp lực thì cũng vững chắc như năm mũi tên chập lại, không ai bẻ gãy được.

Thiết Mộc Chân nói: -Được, người còn nhớ đấy. Về sau thế nào?

Trát Mộc Hợp nói: -Về sau năm người con của bà đồng tâm hiệp lực, sáng lập được cơ nghiệp lớn, trở thành tổ tiên của người Mông Cổ.

Thiết Mộc Chân nói: -Phải lắm! Chúng ta đều là anh hùng hào kiệt, vậy tại sao không tập hợp tất cả người Mông Cổ làm một? Tự mình không

cần phải người đánh ta, ta đánh người, mọi người đồng tâm hiệp lực tiêu diệt nước Đại Kim.

Trát Mộc Hợp hoảng sợ nói: -Nước Đại Kim binh nhiều tướng lắm, vàng bạc đầy đất chất cao như núi, người Mông Cổ làm sao diệt được họ?.

Thiết Mộc Chân hừ một tiếng, nói: -Vậy là người thà để cho mọi người bị nước Đại Kim khinh khi dè nén chứ gì?

Trát Mộc Hợp nói: -Nước Đại Kim cũng không khinh khi dè nén chúng ta.

Hoàng đế Đại Kim đã phong người làm chiêu thảo sứ mà.

Thiết Mộc Chân tức giận nói: -Lúc đầu ta cũng nghĩ rằng hoàng đế Đại Kim có hảo ý, nào ngờ y tham lam không chán, đòi hỏi chúng ta ngày càng nhiều, đã đòi dê bò, lại đòi ngựa, bây giờ còn muốn chúng ta đem quân giúp y đánh trận. Đại Tổng cách chúng ta rất xa, cho dù diệt được Đại Tổng, chiếm được đất đai thì cũng đều là của Đại Kim, quân đội của chúng ta tổn thất thì có chỗ nào hay? Bò dê không ăn cỏ tươi ngay bên cạnh lại lên núi nhai cát, có chuyện gì ngu hơn nữa không? Nếu muốn đánh thì chúng ta cứ đánh nước Đại Kim.

Trát Mộc Hợp nói: -Vương Hãn và Tang Côn đều không chịu phản bội nước Đại Kim.

Thiết Mộc Chân nói: -Phản bội, hừ, phản bội! Vậy còn người thì sao?

Trát Mộc Hợp nói: -Ta tới xin nghĩa huynh đừng nổi giận, trả Đô Sử lại cho Tang Côn, ta xin bảo đảm. Tang Côn nhất định sẽ cho người trở về bình an.

Thiết Mộc Chân nói: -Ta không tin Tang Côn, cũng không tin người.

Trát Mộc Hợp nói: -Tang Côn nói nếu đưa con này chết thì có thể sinh được hai đứa, nhưng Thiết Mộc Chân mà chết thì trên đời vĩnh viễn sẽ không còn Thiết Mộc Chân nữa? Không thả Đô Sử thì người sẽ không còn được thấy mặt trời mọc sáng mai đâu.

Thiết Mộc Chân thừa biết con người của Tang Côn và Trát Mộc Hợp, nếu rơi vào tay hai người bọn họ sẽ rất bất hạnh, mà nếu Vương Hãn đích thân cầm quân thì đầu hàng mới còn hy vọng được sống sót, lập tức giơ đao chém vù một nhát trong không khí, lớn tiếng quát: -Ta thà chết trận chứ không đầu hàng! Trên đời chỉ có Thiết Mộc Chân chết trận chứ không có Thiết Mộc Chân đầu hàng kẻ địch đâu!

Trát Mộc Hợp đứng lên, nói: -Người đem những dê bò và tù binh cướp được chia cho quân sĩ, nói là của cải riêng của họ, không phải là của chung của bộ tộc. Tộc trưởng các tộc đều nói người làm sai, không đúng với luật lệ của tổ tiên.

Thiết Mộc Chân cao giọng nói: -Nhưng các chiến sĩ trẻ tuổi, người nào cũng vui vẻ. Các tộc trưởng thấy vàng bạc quý báu cướp được bèn nói không có cách nào chia đều cho từng người rồi giữ luôn cho mình, quân

sĩ liệu mạng đánh nhau đều rất tức giận. Chúng ta đánh nhau là dựa vào bọn tộc trưởng hồ đồ tham lam hay là dựa vào các chiến sĩ trẻ tuổi dũng cảm?

Trát Mộc Hợp nói: -Nghĩa huynh Thiết Mộc Chân, người giữ ý riêng hành động khác người, không nghe lời tộc trưởng các bộ thì đừng nói ta vong ân bội nghĩa. Trong bấy lâu nay người không ngừng sai người tới dụ dỗ bộ hạ của ta, bảo họ theo về với người, nói rằng những tài vật mà bộ thuộc của người đánh nhau cướp được đều là của riêng, không cần chia đều. Người cho rằng ta không biết à?.

Thiết Mộc Chân nghĩ thầm: -Người đã biết chuyện này thì ta và người lại càng vĩnh viễn không thể nào hòa hảo với nhau được nữa.

Bèn móc trong bọc ra một cái bao nhỏ ném xuống trước mặt Trát Mộc Hợp, nói: - Đây là ba món quà biếu người đã đưa ta trong ba lần kết nghĩa, bây giờ người lấy lại đi. Ta ở đây chờ người cầm cương đao tới chém. Nói xong đưa tay ra hiệu chém vào cổ mình, nói: -Người giết ta là giết địch nhân, không phải là giết nghĩa huynh đâu.

Rồi thở dài nói: -Ta là anh hùng, người cũng là anh hùng, thảo nguyên Mông Cổ tuy rộng nhưng lại không chứa được hai kẻ anh hùng.

Trát Mộc Hợp nhặt cái bao nhỏ lên, cũng lấy trong bọc ra một cái túi nhỏ bằng da im lặng ném xuống dưới chân Thiết Mộc Chân, quay người xuống núi.

Thiết Mộc Chân nhìn theo bóng y, hồi lâu không nói câu nào, kể đó từ từ mở túi da, trút mấy món đạn đá mũi tên lúc nhỏ chơi đùa ra, hình ảnh hai đứa nhỏ cùng chơi đùa trên băng lúc trước lại hiện ra trong lòng. Y thở dài một hơi, dùng bội đao đào một cái hố nhỏ trên mặt đất, chôn mấy món quà biếu lúc kết nghĩa xuống đó.

Quách Tĩnh đứng bên cạnh nhìn thấy, trong lòng cũng rất nặng nề, biết rõ cái mà Thiết Mộc Chân chôn thật ra là tình bạn, một phần quý báu trong lòng y.

Thiết Mộc Chân đứng lên đưa mắt nhìn ra xa, chỉ thấy bộ hạ của Tang Côn và Trát Mộc Hợp đốt một đồng lửa lớn sáng rực như sao soi rõ cả một vùng thảo nguyên, thanh thế rất lớn.

Y ngấm nghĩ xuất thần một lúc rồi quay đầu lại, thấy Quách Tĩnh đứng bên cạnh, bèn hỏi: -Người có sợ không?

Quách Tĩnh nói: -Tôi đang nghĩ tới mẹ tôi.

Thiết Mộc Chân nói: -Ờ, người là dũng sĩ, là dũng sĩ bậc nhất.

Rồi chỉ tay vào đám lửa sáng xa xa, nói: -Họ cũng đều là dũng sĩ. Người Mông Cổ chúng ta có biết bao nhiêu dũng sĩ, nhưng mọi người cứ không ngừng giết chóc lẫn nhau. Chỉ cần mọi người hợp làm một.

Rồi đưa mắt nhìn ra chân trời xa xa, hiên ngang nói: -Thì chúng ta có

thể biến tất cả những nơi nào có bầu trời bên trên thành mục trường của người Mông Cổ.

Quách Tĩnh thấy lời nói chất chứa hoài bão to lớn, lại càng thêm khâm phục Thiết Mộc Chân, ưỡn ngực ra nói: -Đại hãn, chúng ta có thể chiến thắng, tuyệt không để cho gã Tang Côn hèn nhát bỉ ổi kia đánh bại.

Thiết Mộc Chân cũng thần thái hiên ngang, nói: -Đúng, chúng ta cứ nhớ câu chuyện đêm nay, chỉ cần lần này chúng ta không chết từ nay trở đi ta sẽ coi người như con ruột.

Nói xong ôm Quách Tĩnh một cái.

Lúc họ trò chuyện trời đã hửng sáng, trong quân của Tang Côn và Trát Mộc Hợp vang lên tiếng tù và. Thiết Mộc Chân nói: -Nếu viện binh không tới thì hôm nay chúng ta sẽ tử chiến trên hòn núi đất này.

Chỉ nghe trong quân địch gươm giáo loảng xoảng, ngựa hí vang rền, đang chuẩn bị tấn công thật sớm. Quách Tĩnh vội nói: -Đại hãn, con tiểu hồng mã này của tôi cưỡi lực rất mau, người cứ cưỡi xông ra trước, dẫn quân đánh xuống, còn chúng tôi ở lại đây ngăn cản quân địch.

Thiết Mộc Chân mỉm cười, đưa tay vỗ vỗ đầu y, nói: -Nếu Thiết Mộc Chân chịu vứt bỏ bạn bè bộ tướng, một mình sợ chết trốn chạy thì đã không phải là đại hãn của các người rồi.

Quách Tĩnh nói: -Dạ, đại hãn, tôi nói sai rồi.

Thiết Mộc Chân và con trai thứ ba cùng chư tướng và thân binh núp sau núi đất, mũi tên đều ngắm thật chuẩn vào từng con đường lên núi.

Qua hồi lâu, một lá cờ vàng trong quân của Tang Côn vượt lên trước, dưới cờ có ba người sóng vai cùng lên núi, bên trái là Tang Côn, bên phải là Trát Mộc Hợp, người đi giữa rõ ràng là Lục vương tử. Triệu vương Hoàn Nhan Hồng Liệt nước Đại Kim. Y mặc giáp vàng đội mũ trụ vàng, tay trái cầm thuẫn vàng đỡ tên, kêu lên: -Thiết Mộc Chân, người dám làm phản nước Đại Kim à?

Con trưởng Thiết Mộc Chân là Truật Xích nhắm thẳng vào y bắn một phát, bên cạnh Hoàn Nhan Hồng Liệt có một người nhảy ra vươn tay một cái chụp cứng mũi tên, thân thủ vô cùng mau lẹ. Hoàn Nhan Hồng Liệt quát: -Lên bắt sống Thiết Mộc Chân xuống đây.

Có bốn người ứng thanh vọt thẳng lên núi.

Quách Tĩnh bất giác cả kinh, thấy bốn người này đều có công phu khinh công, đúng là cao thủ võ thuật chứ không phải quân sĩ tầm thường. Bốn người lên tới giữa núi. Triết Biệt và Bác Nhĩ Truật phát tên liên châu bắn xuống như mưa nhưng đều bị họ dùng thuẫn mềm gạt ra. Quách Tĩnh ngấm ngầm hoảng sợ. Những người của bên mình ở đây tuy đều là đại tướng dũng sĩ nhưng quyết không sao chống nổi hảo thủ võ lâm, làm sao bây giờ?

Một hán tử trung niên áo đen tung người nhảy lên núi. Oa Khoát Đài vung đao chặn lại. Hán tử kia giơ tay một cái, một mũi tụ tiễn bắn vào trán y, kế đó vung đơn đao chém xuống, chợt thấy hàn quang lóe lên, trong ánh sáng một mũi kiếm chênh chếch phóng tới đâm thẳng vào cổ tay y, mà lại vừa độc vừa chuẩn.

Người ấy cả kinh vội lật cổ tay lại lùi ra ba bước, nhìn thấy là một thiếu mền mây rậm mắt to chống kiếm đứng chặn trước mặt Oa Khoát Đài. Y không ngờ thuộc hạ của Thiết Mộc Chân lại có người tinh thông kiếm thuật như thế, bèn quát: - Người là ai? Mau xưng tên đi - nói bằng tiếng Hán.

Quách Tĩnh nói: -Ta là Quách Tĩnh.

Người ấy nói: -Ta chưa từng nghe qua! Đầu hàng mau đi.

Quách Tĩnh đưa mắt nhìn quanh, thấy ba người kia cũng đã lên tới, bắt đầu giao đấu với Xích Lão Ôn. Bác Nhĩ Hốt, binh khí đã chạm nhau, lập tức vung kiếm đâm người kia. Người kia vung đao đón đỡ, đao nặng lực mạnh, ác đấu với Quách Tĩnh.

Bộ tướng của Tang Côn muốn xông lên theo. Mộc Hoa Lê kề đao vào cổ Đô Sử, cao giọng quát: -Ai dám xông lên thì ta sẽ giết y đấy?

Tang Côn rất lo sợ nhìn Hoàn Nhan Hồng Liệt nói: -Lục vương gia, bảo họ xuống đi, chúng ta sẽ tính cách khác? Đừng để con tôi bị thương.

Hoàn Nhan Hồng Liệt cười khế nói: -Yên tâm, không sao đâu ý của y là muốn Thiết Mộc Chân giết Đô Sử để hai bộ tộc Mông Cổ này trở thành kẻ thù với nhau.

Bộ tướng của Tang Côn không dám lên núi, bốn người thủ hạ của Hoàn Nhan Hồng Liệt đã choang choang choang choang đánh nhau kịch liệt trên núi.

Quách Tĩnh thi triển Việt nữ kiếm pháp mà Hàn Tiểu Oanh dạy cho, kiếm pháp khinh linh giao thủ với người cầm đơn đao. Vừa qua chiêu đã gặp nguy hiểm, người kia đao nặng lực mạnh, chiêu nào cũng ngầm chứa nội kình, quả thật không phải tầm thường. Giang Nam lục quái võ công đã phức tạp, kiến văn lại rộng rãi, lúc bình nhật thường đem chiêu số chủ yếu của các môn các phái trong võ lâm giảng giải cho Quách Tĩnh, nhưng người này đao pháp riêng thành một lối, thấy y từ bên phải chém tới, giữa đường không biết xoay chuyển thế nào mà mũi đao đã đâm qua phía trái. Quách Tĩnh liên tiếp lui lại, lại qua mấy chiêu, chợt đông tâm niệm Đại sư phụ thường nói lúc giao thủ phải chế phục người chứ không để người chế phục mình, bây giờ mình đã hết sức đón đỡ há chẳng phải là bị người chế phục sao?

Thấy y vung đao chém tới bèn không né tránh, chân phải khuỵu xuống, tay trái nắm kiếm quyết, khuỵu tay phải đưa ngang ra đẩy kiếm mau về phía địch nhân, đó là chiêu Thập vạn hoành ma.

Người kia thấy y dường như lúc khẩn cấp liều mạng dùng lối đánh lường bại câu thương, giật nảy mình vội rút đao lại. Quách Tĩnh cướp được tiên cơ, lúc ấy đắc thế đời nào chịu bỏ qua, trường kiếm vung ra, thanh quang chớp sáng, mũi kiếm đâm tới tấp vào địch nhân, chiêu nào cũng nhắm vào chỗ yếu hại.

Người ấy bị y tấn công ráo riết một lúc, tay chân luống cuống.

Lúc bấy giờ ba người đồng bọn của y đã đánh ngã bốn năm thủ hạ của Thiết Mộc Chân, thấy y rơi vào thế hạ phong, một người cầm trường thương tung người vọt qua, kêu lên: -Đại sư ca, tôi tới giúp anh đây.

Người sử đơn đao tự cậy là cao thủ võ lâm, được Hoàn Nhan Hồng Liệt bỏ ra nhiều vàng mời về, hôm nay lần đầu tiên xuất mã, trước mặt hàng ngàn quân sĩ lại chẳng lẽ lại chịu thua một gã tiểu bối hậu sinh, chẳng lẽ lại để sư đệ tới giúp sao? Bèn quát lên: -Người cứ ở đó mà xem thủ đoạn của sư huynh.

Quách Tĩnh nhân lúc y trò chuyện bị phân tâm, gồi trái khuỷu xuống một cái, khuỷu tay co lại, một chiêu Khởi phụng đằng giao đánh ra, soạt một tiếng, mũi kiếm phóng mau lên phía trên. Người kia né về phía sau, tay áo trái đã bị mũi kiếm rạch đứt. Người cầm hoa thương cười nói: -Lại đây mà xem thủ đoạn của đại sư ca này!

Trong giọng nói có ý vui mừng trước tai họa của người khác, tựa hồ coi việc đại sư huynh bị thua trận xấu mặt là điều vui.

Bọn Triết Biệt lúc ấy đều xúm quanh Thiết Mộc Chân để bảo vệ. Trong bốn người xông lên còn hai người, một sử thiết tiên, một dùng một đôi đoản phủ, thấy các tướng Mông cổ người nào cũng cầm trường mâu, oai phong凛冽 hợp cả lại một chỗ, rút lại cũng không dám hiên ngang xông vào, nghe Nhị sư ca kêu lên, đều nghĩ đối phương dù sao cũng không chạy thoát được, chẳng bằng cứ xem nhiệt náo một lúc sẽ tính, lúc ấy bèn tung người vọt qua, ba người đứng thành một hàng, rủ tay xem đại sư ca đánh nhau với Quách Tĩnh.

Người sử đơn đao nhảy ra khỏi vòng chiến, quát lớn: -Người là môn hạ của ai? Sao lại tới đây chịu chết?

Quách Tĩnh đưa ngang kiếm nắm kiếm quyết, dùng ngôn ngữ giang hồ mà bình nhật các sư phụ dạy cho đáp: -Đệ tử là môn hạ của Giang Nam thất hiệp, xin thỉnh giáo đại tính cao danh của bốn vị.

Hai câu ấy y học từ lâu, lúc ấy mới lần đầu tiên nói ra với người ta, nhưng trong lúc gấp rút lại quên bẵng, nên lại đảo ngược bốn chữ cao tính đại danh. Người sử đơn đao nhìn ba sư đệ một cái, quay đầu nói: - Tên họ của bọn ta có nói ra thì đám hậu sinh tiểu bối nhà ngươi cũng không biết đâu, xem đao đây!

Rồi vung đao chệnh chéch chém tới.

Quách Tĩnh đánh nhau với y một hồi đã biết công lực của y cao hơn

mình, nhưng kiếm pháp Thất sư phụ truyền cho rất ảo diệu tinh kỳ lợi hại khiến địch nhân vô cùng lo sợ, lúc ấy lấy công làm thủ, không lui lại né tránh, thấy đao địch chém tới, chân phải lách tới sẵn về phía trước, ra chiêu Thám hải trăm giao, xoay mũi kiếm đâm xuống dưới đánh vào hạ bàn của địch nhân. Hai người vừa động thủ lại trong chớp mắt đã qua hai ba mươi chiêu. Lúc ấy mấy vạn binh tướng dưới núi và bọn Thiết Mộc Chân trên núi cùng ba người tấn công lên, ai cũng ngưng thần chăm chú nhìn xem cuộc đấu, người sử đơn đao dốc lòng muốn ra oai trước trận để Lục vương tử nước Đại Kim coi trọng, lập tức lấy lại tinh thần, vung thanh đao rít gió vu vu, thấy đánh đã lâu mà không hạ được đối phương, trong lòng nóng nảy, đao pháp càng lúc càng độc, đột nhiên vung đao chém mạnh tới ngang hông Quách Tĩnh. Quách Tĩnh thân hình xoay đi một cái ra chiêu Phiên thân thám quả, xoay người vào sát cánh tay đối phương. Người kia thấy y không tránh mà lại tấn công, trong lòng cả mừng, nghĩ thầm chờ thanh kiếm người đâm tới, đao của ta đã chém trúng lưng người rồi, lúc ấy cũng không hề biến chiêu, thuận thế chém mạnh, mắt thấy lưỡi đao đã tới sát lưng đối phương. Nào ngờ Quách Tĩnh nội công đã có căn bản, hạ bàn không động, thượng bàn không né, chỉ xoay lưng qua bên trái một cái đã tránh ra nửa thước, tay phải đẩy tới, một kiếm phóng vào ngực đối phương.

Người kia điên cuồng gào lên một tiếng buông tay ném đao, dùng sức vung chưởng đánh rơi thanh trường kiếm của Quách Tĩnh xuống đất, một kiếm này chỉ đâm trúng ngực sâu vào nửa tấc, vẫn chưa thể chết người, nhưng bàn tay đã bị lưỡi kiếm cắt đứt máu chảy ròng ròng, vội vàng nhảy ra.

Quách Tĩnh một kiếm ấy vốn có thể lấy mạng y, nhưng rốt lại không đủ kinh nghiệm, chưa thể đắc thủ, kêu thảm trong lòng: -Đáng tiếc, đáng tiếc.

Vội cúi xuống nhặt thanh đơn đao của địch nhân, chợt nghe sau lưng có tiếng gió rít.

Triết Biệt kêu lên: -Cẩn thận phía sau!

Quách Tĩnh cũng không quay người, chân sau đạp mạnh nhảy lên tránh khỏi mũi thương đâm tới, thừa thế chém lại một đao, đây chính là chiêu Yến tử nhập sào trong Nam Sơn đao pháp ngoại gia mà Nam Hy Nhân dạy cho y. Cái nhảy ấy nhất thời không thể nhìn thấy phía sau, chỉ cần bộ vị không chuẩn xác, mũi thương của địch nhân sẽ đâm suốt vào lưng, y đã tập mấy trăm lần mới luyện thành.

Người sử thương kêu lên một tiếng: -Giỏi!

Chiếc tua trên ngọn thương rung lên một cái vạch ra một vòng sáng đâm tới giữa ngực Quách Tĩnh. Quách Tĩnh dùng chiêu Đới túy thoát hải nhấc đao gạt ra, phóng luôn chân phải lên đá vào cổ tay địch nhân. Người kia chỉ nghĩ rằng kiếm pháp của Quách Tĩnh có chỗ độc đáo, thấy

y trường kiếm rơi ra khỏi tay vội vung thương sẵn tới động thủ, dốc lòng chiếm tiện nghi, không ngờ võ công của y rất rộng rãi, không chỉ có một lối, sử đơn đao cũng rất thành thục. Người kia thấy Quách Tĩnh phóng chân đá tới, hai tay kéo thương về. Quách Tĩnh sẵn tới một bước, đơn đao đã lướt trên cán thương chém vào. Người kia đã khổ công rèn luyện thương pháp hai mươi năm, sư phụ lại là người có tên tuổi trong võ lâm, thương pháp quả thật không tầm thường, lúc ấy gạt đỡ đập đâm, chiếc tua hồng trên ngọn thương chộp lên, đánh nhau với Quách Tĩnh một trận kịch liệt.

Đánh nhau một lúc. Quách Tĩnh thấy thương pháp của đối phương trầm mãnh, chiêu nào cũng muốn đánh bay đơn đao của mình, chiêu số linh động, ra thương rất mau, rõ ràng muốn thủ thắng ngay lập tức để dương danh ra mặt trước ba quân nên dốc lòng ra chiêu mau lẹ khéo léo, nhưng sau mấy mươi chiêu, thương pháp của y đã dần dần không còn linh hoạt. Quách Tĩnh sử dụng Nam Sơn đao pháp, đâm chém đập đánh, càng đấu càng lợi hại. Người đại sư huynh trong bọn vốn là danh gia về đơn đao, đứng bên cạnh nhìn thấy ngấm ngấm run sợ.

Giữa lúc đánh nhau đang hăng, người kia vung thương đâm tới giữa ngực Quách Tĩnh. Quách Tĩnh ra chiêu Tiến bộ đề lam, chưởng trái đẩy ngọn thương qua. Theo đúng chiêu số thì sau khi đẩy thương qua chân phải sẽ bước tới thuận tay chém một đao, nhưng tay chưởng của y vừa chạm vào ngọn thương đã lập tức cảm thấy ngọn thương của địch nhân đâm tới không mau. Y tu tập nội công hai năm, cảm giác trên thân thể rất mãnh liệt mau lẹ, đơn đao trong tay phải không chém tới mà thuận tay rọc xuống theo cán thương, nếu địch nhân không buông thương ra thì mười ngón tay sẽ bị chém rụng hết. Người kia vận kinh giết thương lại nhưng thấy không động đậy đã hoảng sợ đột nhiên thấy lưỡi đao chỉ còn cách tay mình nửa thước, vội buông tay bỏ thương lui lại.

Nguyên là Giang Nam thất quái nghĩ Dương Thiết Tâm là hậu duệ đích phái của danh tướng Dương Tái Hưng, về thương pháp Dương gia ắt có thành tựu độc đáo. Khưu Xử Cơ nếu tìm được con y, ngoài việc truyền thụ võ công cho nó nhất định sẽ rất chú ý tới thương pháp để nó không làm mất oai danh của tổ tiên, nên lúc Nam Hy Nhân dạy đao pháp cho Quách Tĩnh, về thuật Đơn đao phá thương đã đốc thúc y luyện đi luyện lại cho thật thuần thục. Không ngờ đao pháp ấy chưa dương danh ở Gia Hưng đã lập công tại Mạc Bắc.

Quách Tĩnh thủ thắng xong, tinh thần phấn phát, tay phải cầm đao vung một cái, ném thanh đơn đao ra xa, chống thương đứng nhìn. Lão tứ trong bốn người kia gầm lớn một tiếng, song phủ vung lên sẵn vào. Quách Tĩnh nhắc thương lên, song phủ của người kia làm sao tiến lên được nữa? Các danh gia võ học nói Dài một tắc thì mạnh một tắc, ngắn một tắc thì hiểm một tắc. Phàm người dùng binh khí ngắn nhất định phải sẵn tới sát người địch nhân đánh chém mới có thể thủ thắng. Giang

Nam lục quái đã đề phòng lúc tử võ ở Gia Hưng đối phương sẽ dùng trường thương, tự nhiên cũng bắt Quách Tĩnh nghiên cứu thương pháp thật sâu, đó là ý biết người biết ta. Lối đánh cân của Toàn Kim Phát vốn thoát thai từ thương pháp, vì vậy Quách Tĩnh học trường thương của Lục sư phụ.

Thời Tống trong quân đội rất coi trọng thương pháp, như thương pháp của Nhạc gia gần đây thì không cần nói, nhưng danh tướng Bắc Tống như Dương Nghiệp.

Hô Diên Tán cũng đều là anh hùng sử trường thương. Lúc ấy Quách Tĩnh đang sử dụng là Hô Diên thương pháp rất phổ biến trong quân. Người kia song phủ vung lên, ánh sáng trên lưỡi phủ chớp chớp, gió rít vù vù, nhưng thủy chung vẫn không vào được trong khoảng một trượng chung quanh Quách Tĩnh.

Lúc ấy Quách Tĩnh phòng thân thì có thừa, nhưng người kia công phu trên song phủ rất sâu, muốn đả thương y cũng không phải dễ, lại đấu thêm vài hợp, nghĩ tới cách thức cổ quái mà Lục sư phụ dạy cho, đột nhiên lộ ra chỗ sơ hở.

Người kia cả mừng, có được thời cơ dễ dàng như thế há lại bỏ qua, quát lớn một tiếng, xông sát vào người Quách Tĩnh, song phủ một trên một dưới chém thẳng vào. Quách Tĩnh vung thương đỡ chát chát hai tiếng, cán thương đã bị song phủ chém đứt làm ba đoạn. Người kia lại định vung phủ chém tới, chợt thấy bụng dưới đau buốt, đã bị Quách Tĩnh đá trúng một cước, lúc ấy tay trái đã thu kinh không kịp, thuận thế đập lại, lưỡi phủ sắc bén chém luôn xuống đầu mình.

Tam sư huynh trong bọn bốn người vội vàng xông lên, nhắc thiết tiên chặn lưỡi phủ lại, choang một tiếng, lửa bắn tung tóe, người kia ngọn phủ sắc bén bay ra khỏi tay, ngồi phịch xuống đất, rớt lại may mà không chết, nhưng đã sợ hãi mặt xám như tro. Người ấy là một kẻ vũ phu, lấy lại tinh thần xong mới biết mình đã thua, tức giận gầm lên be be, nhặt lấy lưỡi phủ lại xông lên đánh tiếp.

Quách Tĩnh trong tay không có binh khí song chưởng đón đỡ, dùng tuyệt kỹ Không thủ đoạt bạch nhận giao đấu với y. Người Tam sư huynh kia cũng cầm ngọn Thiết tiên xông lên giáp công.

Quân sĩ Mông Cổ dưới núi đột nhiên lớn tiếng gào thét, chửi mắng ầm lên.

Nên biết người Mông Cổ tính tình chất phác, rất kính trọng kẻ anh hùng hảo hán, thấy bốn người kia dùng lối Xa luân chiến đánh Quách Tĩnh đã rất tức giận, đến lúc thấy hai người giáp kích một người tay không, quả thật không phải lối hành sự của bậc đại trượng phu, đều lớn tiếng hò hét bắt hai người phải dừng tay.

Quách Tĩnh tuy là kẻ địch của họ, nhưng mọi người lại hò hét trợ oai cho

y.

Bác Nhĩ Hốt. Triết Biệt hai người cầm trường đao lên nhảy vào vòng chiến, hai người đứng quan chiến bên đối phương cũng xông tới tiếp chiến. Hai viên danh tướng Mông Cổ này trên chiến trường chém tướng đoạt cờ, dũng mãnh không ai chống được, nhưng công phu bộ chiến cùng tiểu xảo nhảy nhót tránh né, đón đỡ đánh gạt lại không phải là sở trường, chỉ cậy thân khỏe đao mạnh, miễn cưỡng chi trì được vài mươi chiêu, rốt lại binh khí đều bị địch nhân đánh rơi xuống đất.

Quách Tĩnh thấy Bác Nhĩ Hốt nguy cấp vội vọt người tới, phát chưởng đánh vào lưng người đại sư huynh sử đơn đao. Người ấy vùng đao lại chém vào cổ tay y. Quách Tĩnh cánh tay đột nhiên co lại, khuỷu tay đánh vào người nhị sư huynh, lại giải nguy cho Triết Biệt.

Bốn người kia đều nghĩ thầm Bốn anh em chúng ta hôm nay lại thua dưới tay thằng tiểu tử này, thì từ nay trở đi làm sao còn có thể qua lại giang hồ? Làm sao có chỗ đứng trong phủ Lục vương tử?

Bốn người đều suy nghĩ như nhau, quyết ý phải giết Quách Tĩnh trước rồi mới tính hai viên tướng Mông Cổ sau, bèn xúm cả lại bao vây Quách Tĩnh. Quân tướng Mông Cổ trên núi dưới núi chửi mắng lại càng ầm ĩ. Bốn người kia cứ lờ đi như không nghe, người sử thương nhất một ngọn trường mâu dưới đất, đao mâu tiên phủ nhất tề đánh vào Quách Tĩnh. Quách Tĩnh trong tay không có binh khí, lại bị bốn cao thủ vây đánh, làm sao chống cự được? Chỉ đành triển khai công phu khinh công, xuyên qua xuyên lại né tránh trong bóng binh khí của bốn người.

Bác Nhĩ Hốt giơ cao thanh trường đao trong tay, kêu lên: -Đón lấy đao!

Rồi vùng tay ném tới Quách Tĩnh. Quách Tĩnh vọt người lên chụp lấy, nhưng người cầm roi sắt đánh tung ngọn đao bay ra. Người sử song phủ cầm hờn cái nhục bị địch nhân đá trúng một cước bất kể mọi chuyện cứ vùng song phủ lăn tròn vào chém. Quách Tĩnh nhảy qua một bên né tránh, nhưng thanh đơn đao đã chém tới trên đầu, thân hình vội co lại tránh qua thanh đao, chân trái vừa chạm đất thì đạp trúng đầu người sử song phủ, đúng lúc ấy bắp chân trái đã bị trúng một roi. Nhát roi ấy đau thấu tim gan, may là ngọn thiết tiên chỉ là thừa thế đánh vói, chỉ có một nửa kinh lực, không bị gãy xương nhưng dưới chân chênh choạng, suýt nữa ngã vật ra. Người sử song phủ vút luôn lưỡi phủ, hai tay giữ chặt chân Quách Tĩnh, ôm siết không chịu buông.

Quách Tĩnh chân đứng không vững, ngã lăn ra đất, mắt thấy ánh sáng chớp lên, đao và roi đã đánh tới trên đầu nghĩ thầm lần này không sao sống được, đột nhiên hình bóng của mẹ, bảy vị sư phụ. Mã Ngọc đạo trưởng, nghĩa huynh Đà Lô, nghĩa muội Hoa Tranh như chớp hiện ra trong óc, bèn nắm chặt ngực người sử song phủ hết sức nhấc lên che trên người mình. Ba người kia ném chuột sợ võ đồ quý, vội vàng rút binh khí lại. Quách Tĩnh tay trái nắm cứng mạch môn của địch nhân khiến y

không nhúc nhích được, tay phải nắm lấy cổ họng y, mình thì co người lại núp dưới thân y.

Ba người kia giơ chân đá mạnh vào vai vào chân Quách Tĩnh. Quách Tĩnh không đếm xỉa gì tới, nghĩ thầm: -Mình mà có chết thì cũng phải siết chết gã này.

Bèn vận kinh bóp mạnh ngón tay đang nắm cổ họng địch nhân. Lúc ấy trận đánh đã hoàn toàn không dùng tới chiêu số võ thuật, chỉ toàn dựa vào sức lực hung mãnh, ba người kia nhất thời cũng không làm gì được y.

Bọn Triết Biệt thấy Quách Tĩnh bị đè ở dưới, đều cầm binh khí sẵn tới cứu.

Người đại sư huynh sử đơn đao nói với hai sư đệ: -Các người chặn họ lại, để ta giết thẳng con hoang này.

Rồi cúi người xuống phóng mũi đao vào đầu vai Quách Tĩnh đang lộ ra ngoài, tay phải vận kinh dùng lực ấn mạnh xuống. Quách Tĩnh đột nhiên thấy đầu vai đau buốt, bèn vận kinh vào lưng vào đùi, dùng một chiêu Lại lưu đả cổ lặn tròn ra hai trượng. Lúc ấy người ôm chặt hai chân y đã bị y siết cổ không thở được đã ngất đi rồi. Quách Tĩnh tung người nhảy lên, thấy địch nhân cầm đao sẵn tới đang muốn đón đỡ thì vết thương ở chân phải đau quá, đứng không vững lại ngã lặn ra.

Người kia vung đao chém xuống. Quách Tĩnh chợt nghĩ ra, bèn vươn tay vào lưng quờ một cái, thuận thế kéo ra, ngọn nhuyễn tiên hộ thân đã cầm trong tay, nằm ngửa dưới đất dùng một lộ Kim long tiên pháp che kín các chỗ yếu hại trên người. Mã vương thần Hàn Bảo Câu thân thể lùn thấp, chuyên nghiên cứu cách tấn công vào hạ bàn đối phương, lúc ấy Quách Tĩnh nằm trên mặt đất giao đấu, đường tiên pháp ấy quả thật rất ăn khớp, sử dụng tới mức đánh ra như ý, người kia gào thét chửi mắng nhưng không sao đã thương được y.

Đánh được hơn hai mươi chiêu, người ngất đi đã tỉnh lại, hai người kia cũng đánh lùi được hai tướng Mông Cổ quay lại vây đánh Quách Tĩnh, nhìn thấy tình thế càng thêm khẩn cấp, đột nhiên đội ngũ dưới núi rối loạn, có sáu người đánh đông đánh tây sẵn tới dưới núi. Bộ thuộc của Tang Côn và Trát Mộc Hợp chỉ nghĩ là võ sĩ của Hoàn Nhan Hồng Liệt định xông lên núi bao vây Quách Tĩnh, ai cũng cất tiếng chửi ầm lên.

Mọi người trên núi định phát tên giúp đỡ. Triết Biệt ánh mắt sắc bén đã nhận ra là Giang Nam lục quái sư phụ của Quách Tĩnh tới, lớn tiếng kêu lên: -Tĩnh nhi, sư phụ ngươi tới rồi kìa!

Quách Tĩnh vốn đã mệt mỏi vầng đầu hoa mắt, nghe thấy câu ấy, lập tức tinh thần lại phấn chấn.

Chu Thông và Toàn Kim Phát xông lên núi trước tiên, thấy Quách Tĩnh nằm dưới đất, đang bị bốn người bao vây tấn công, tính mạng chỉ còn

trong khoảnh khắc, làm sao không lo sợ. Toàn Kim Phát tung người vọt tới, cán cân quét ngang, cùng lúc gạt cả bốn món binh khí ra, quát lớn: - Không biết thẹn à?

Bốn người cánh tay cùng lúc tê rần, cảm thấy công lực của địch nhân còn cao hơn gã thiếu niên này, vội vàng lui lại. Chu Thông đỡ Quách Tĩnh lên, bọn Kha Trấn Ác cũng đã lên tới. Toàn Kim Phát chửi: -Lũ giặc cướp không biết nhục, cút đi mau.

Người đại sư huynh sử đơn đao nhìn thấy tình thế bên ít bên nhiều đột nhiên thay đổi, động thủ nửa ắt không chống nổi, nhưng nếu chạy xuống núi thì còn mặt mũi nào nữa, làm sao còn có thể trở về vương phủ của Lục vương tử? Lập tức ngẩng đầu hỏi: -Sáu vị là Giang Nam lục quái phải không?

Chu Thông cười hì hì nói: -Không sai, bốn vị là ai?

Người kia nói: -Bọn ta là đệ tử của Quỷ môn Long vương.

Kha Trấn Ác và bọn Chu Thông thấy họ hợp công Quách Tĩnh đều cho là kẻ vô danh, chợt nghe nói sư phụ của họ là Quỷ môn Long vương Sa Thông Thiên thành danh trong võ lâm đều giật nảy mình. Kha Trấn Ác lạnh lùng nói: -Định mạo nhận à? Quỷ môn Long vương là nhân vật nổi tiếng, môn hạ đời nào lại có bọn khốn khiếp không ra người không ra ngợm như các ngươi.

Người sử song phủ vuốt vuốt vết bầm chỗ bị Quách Tĩnh bấu trên cổ, tức giận nói: -Ai mạo nhận? Y là đại sư huynh Đoạn hồn đao Thẩm Thanh Cương, đây là Nhị sư huynh Truy mệnh thương Ngô Thanh Liệt, đây là Tam sư huynh Đoạt phách tiên Mã Thanh Hùng, ta là Táng môn phủ Tiền Thanh Kiện.

Kha Trấn Ác nói: -Nghe qua tưởng không phải, té ra là Hoàng Hà tứ quỷ. Các ngươi không phải là bọn vô danh trên giang hồ, tại sao lại cam tâm làm chuyện hạ tiện, bốn người vây đánh một tên đồ đệ của ta?

Ngô Thanh Liệt cưỡng từ đoạt lý, nói: -Tại sao lại là bốn người đánh một? Ở đây không phải còn có rất nhiều người Mông Cổ giúp đỡ y sao? Bọn ta là bốn người đánh nhau với mấy trăm người của họ.

Tiền Thanh Kiện hỏi: -Mã Thanh Hùng Tam sư ca, lão mù này trông chẳng ra sao, là quân khốn khiếp nào thế?.

Câu ấy tuy y nói rất nhỏ, nhưng Kha Trấn Ác đã nghe thấy, trong lòng cả giận, dần thiết trượng xuống đất một cái nhảy vọt tới cạnh, tay trái nắm trúng bối tâm y nhấc lên ném xuống núi. Tam quỷ cả kinh, đang định sấn lên. Kha Trấn Ác thân pháp như gió liên tiếp chụp ba cái ném ba cái, người ngoài còn chưa nhìn thấy rõ thì ba người đã bị y ném cả xuống núi. Quân Mông Cổ trên núi dưới núi cùng cất tiếng reo hò. Hoàng Hà tứ quỷ mặt mũi dính đầy bụi cát, người nào cũng toàn thân ê ẩm, vô cùng thẹn thùng lồm cồm bò dậy.

Đúng lúc ấy, chợt thấy xa xa bụi bốc mù mịt như có mấy vạn quân mã đánh tới, hàng trận của quân Tang Côn lập tức giãn ra.

Thiết Mộc Chân thấy cứu binh đã tới, trong lòng cả mừng, biết Trát Mộc Hợp trị quân rất nghiêm, là bậc danh tướng tài giỏi, dưới quyền toàn là tinh binh, còn Tang Côn chỉ là dựa vào phúc ảm của cha, tầm thường bất tài, lúc ấy bèn chỉ vào cánh quân tả dực của Tang Côn, quát lớn Đánh vào đó!

Triết Biệt. Bác Nhĩ Truật. Truật Xích. Sát Hợp Đài bốn người xông xuống trước, cứu binh xa xa cất tiếng reo hò ầm ầm. Mộc Hoa Lê túm lấy Đô Sử kẻ đao vào cổ y quát lớn: -Mau tránh đường, mau tránh đường?.

Tang Côn thấy mọi người xông xuống đang định chỉ huy quân mã chặn lại, nhưng thấy Đô Sử như thế bất giác ngậy người khựng lại, trong lòng do dự không biết làm sao làm tốt, trong chớp mắt bọn Thiết Mộc Chân đã xông tới trước mặt.

Triết Biệt ngấm đúng vào đầu Tang Côn phát tên bắn tới. Tang Côn chợt thấy tên bay tới vội né qua bên trái, mũi tên ấy trúng vào mang tai bên phải, ngã nhào xuống ngựa. Binh tướng thấy chủ soái ngã ngựa, lập tức đại loạn.

Thiết Mộc Chân xông thẳng ra khỏi trận, mấy ngàn người hò hét đuổi theo, bị Triết Biệt. Bác Nhĩ Truật. Quách Tĩnh bắn một loạt tên liên châu dạt ra. Mọi người vừa đánh vừa chạy, chạy được vài dặm chỉ thấy trong đám bụi bốc lên trước mặt. Đà Lôi dẫn quân kéo tới. Bộ thuộc tướng sĩ của Vương Hãn và Trát Mộc Hợp vốn kính sợ Thiết Mộc Chân, lúc đầu khinh y ít người, đến khi thấy viện quân rầm rộ kéo tới liền nhao nhao giật cương ngựa quay đầu bỏ chạy.

Nguyên là Đà Lôi nhỏ tuổi, lại không có lệnh phù của Thiết Mộc Chân, các tộc trưởng tướng quân đều không nghe lệnh y điều động, chỉ đánh suất lĩnh mấy ngàn quân tướng trẻ tuổi kéo tới. Đà Lôi rất có mưu trí, thấy quân địch thế lớn, xông vào cứu người ắt sẽ toàn quân tan vỡ, nên hạ lệnh buộc sau đuôi mỗi con ngựa một nhánh cây, xa xa nhìn thấy bụi cát mù trời, không biết là có bao nhiêu nhân mã. Thiết Mộc Chân đem quân về dinh, nửa đường gặp Hoa Tranh lại dẫn một toán quân mã kéo tới. Nàng thấy mọi người không việc gì, trong lòng cả mừng, cứ khúc khúc khích khích cười không ngớt.

Đêm ấy Thiết Mộc Chân khao thưởng tướng sĩ, lại mời Đô Sử lên ngồi ghế đầu. Mọi người thấy thế, đều tức giận bất bình. Thiết Mộc chân mời Đô Sử uống ba chén, nói: -Nghĩa phụ Vương Hãn, nghĩa huynh Tang Côn đối với ta có ơn nặng như núi, đôi bên hoàn toàn không có thù oán, xin người trở về thỉnh tội giúp ta. Ta sẽ chọn lễ vật quý báu đưa qua biếu cho nghĩa phụ, nghĩa huynh, xin họ đừng để bụng. Người về tới nơi rồi thì chuẩn bị thành thân với con gái ta, hai nhà chúng ta sẽ mở tiệc mời tộc trưởng các bộ, náo nhiệt một phen. Người là con rể của ta, cũng như

con trai ta, từ nay về sau hai nhà phải thân thiết như một, đừng để người ngoài khích bác ly gián.

Đô Sử đội ơn y không giết, đã vô cùng mừng rỡ, lúc ấy luôn miệng vâng dạ, chỉ thấy lúc Thiết Mộc Chân nói chuyện thì tay phải cứ để trước ngực, không ngừng ho hắng, nghĩ thầm: -Hay y đã bị thương.

Quả nhiên nghe Thiết Mộc Chân nói: -Hôm nay chỗ này bị trúng một mũi tên. e phải dưỡng bệnh ba tháng mới lành, nếu không thì ta phải đích thân đưa người trở về mới đúng, nói xong rút tay ra khỏi ngực áo, bàn tay dính đầy máu tươi. Lại nói: -Không cần chờ ta lành hẳn, các người cũng có thể thành thân, nếu không..., nếu không thì phải chờ lâu lắm.

Các tướng thấy đại hãn nhu nhược như thể sợ sệt Vương Hãn, vẫn muốn gả Hoa Tranh cho Đô Sử, đều tức giận buồn rầu. Một viên Thiên phu trưởng có con là vệ sĩ tùy thân của Thiết Mộc Chân, đêm qua chặn ở cửa núi bị quân Tang Côn bắn chết, y lúc bấy giờ lửa giận bốc lên, tuốt đao toan chém chết Đô Sử. Thiết Mộc Chân lập tức ra lệnh bắt lại, lôi ra ngoài trường đánh cho bốn mươi quân côn trước mặt Đô Sử, đến lúc y toàn thân nhuốm máu ngất đi. Thiết Mộc Chân quát: -Giăm nó lại, sau ba ngày sẽ chém chết toàn gia.

Sáng sớm hôm sau. Thiết Mộc Chân chuẩn bị hai xe vàng bạc da thú làm lễ vật, một ngàn con dê béo, một trăm con ngựa tốt, phái năm mươi tên quân sĩ hộ tống Đô Sử về, lại phái một sứ giả khéo ăn nói, bảo y tạ tội với Vương Hãn và Tang Côn. Lúc chia tay. Thiết Mộc Chân vẫn không thể cưỡi ngựa, chỉ ngồi trên kiệu, thở hổn hển từ biệt Đô Sử.

Chờ y đi được tám ngày. Thiết Mộc Chân triệu tập chư tướng, nói: -Mọi người tập hợp bộ chúng, chúng ta lên đường tập kích Vương Hãn.

Các tướng ngạc nhiên nhìn nhau. Thiết Mộc Chân nói: -Vương Hãn đông quân, chúng ta ít quân, ra mặt đánh nhau không thể thủ thắng, phải tập kích thôi. Ta thả Đô Sử rồi, lại tặng lễ vật rất hậu, lại làm như bị trúng tên vào ngực, bị thương rất nặng, chắc chắn họ sẽ không đề phòng.

Các tướng đều bái phục. Thiết Mộc Chân lúc ấy mới hạ lệnh thả viên Thiên phu trưởng ra, thưởng cho rất hậu. Viên Thiên phu trưởng nghe nói đi đánh Vương Hãn. Tang Côn, mừng rỡ nhảy nhót không thôi, phục xuống đất bái tạ, xin đi tiên phong. Thiết Mộc Chân ưng thuận.

Lúc ấy chia quân làm ba cánh, ngày đi đêm nghỉ, vòng theo đường nhỏ trong hang núi tiến quân, nếu gặp mục dân thì bắt hết theo quân, để khỏi tiết lộ quân cơ.

Vương Hãn và Tang Côn vốn rất sợ Thiết Mộc Chân khởi binh tới báo thù, hàng ngày đều phòng bị cẩn mật, đến khi thấy Đô Sử bình an trở về, lại mang theo lễ vật hậu hĩnh, lại nghe sứ giả của Thiết Mộc Chân ăn nói nhún nhường khúm núm, lại biết Thiết Mộc Chân bị trọng thương, lập

tức không còn lo lắng, triệt hết quân mã canh phòng, suốt ngày trong trướng uống rượu làm vui với Hoàn Nhan Hồng Liệt. Trát Mộc Hợp. Nào ngờ ba cánh quân mã của Thiết Mộc Chân giữa đêm khuya đã âm âm như trời long đất lở xông vào. Liên quân Vương Hãn. Trát Mộc Hợp tuy đông, nhưng sau lúc hoảng loạn quân sĩ đã không còn lòng nào chiến đấu, lập tức hoàn toàn tan rã. Vương Hãn. Tang Côn hoảng hốt chạy về phía tây, sau bị người Nái Man và Tây Liêu lần lượt giết chết. Đô Sử bị loạn quân xéo nát dưới vó ngựa. Hoàng Hà tứ quỷ ra sức phá vây, bảo vệ Hoàn Nhan Hồng Liệt chạy luôn đêm trốn về trung đô.

Trát Mộc Hợp mất hết quân sĩ, mang năm tên thân binh chạy lên núi Đường Nỗ, năm tên thân binh nhân lúc y ăn thịt dê bên bắt trói y đưa tới trướng Thiết Mộc Chân.

Thiết Mộc Chân cả giận, quát: -Thân binh phản chủ nhân, loại người bất nghĩa như thế lưu lại làm gì?

Liên hạ lệnh chém đầu năm người trước mặt Trát Mộc Hợp. Rồi quay lại nói với y: -Chúng ta còn có thể làm bạn với nhau không?

Trát Mộc Hợp rơi nước mắt nói: -Tuy nghĩa huynh tha mạng cho nhưng ta cũng không còn mặt mũi nào sống trên đời, chỉ xin nghĩa huynh cho ta được chết không đổ máu, để linh hồn ta không theo máu mà rời khỏi thân thể. Thiết Mộc Chân im lặng hồi lâu rồi nói: -Được, ta cho ngươi chết không đổ máu. Rồi sẽ chôn ngươi chỗ lúc nhỏ hai chúng ta thường chơi đùa.

Trát Mộc Hợp quỳ xuống làm lễ rồi quay người bước ra khỏi trướng. ❧

Mấy hôm sau Thiết Mộc Chân đại hội bộ chúng các bộ tộc trên nguồn Cán Nạn Hà, lúc ấy y oai chấn đại mạc, chiến sĩ mục dân các bộ tộc Mông Cổ không ai không kính sợ. Bộ chúng của Vương Hãn và Trát Mộc Hợp cũng kéo về quy phục. Trong đại hội, mọi người suy tôn Thiết Mộc Chân làm đại hãn của toàn Mông Cổ, xưng là Thành Cát Tư Hãn, ý là rộng lớn mệnh mông như biển cả.

Thành Cát Tư Hãn ban thưởng cho các tướng sĩ có công. Từ tứ kiệt Mộc Hoa Lê. Bác Nhĩ Truật. Bác Nhĩ Hát. Xích Lão Ôn tới các đại tướng Triết Biệt.

Giả Lặc Mễ. Túc Bát Đài đều phong hàm Thiên phu trưởng. Quách Tĩnh lần này lập công rất lớn cũng được phong là Thiên phu trưởng, một thiếu niên mười mấy tuổi mà được sánh ngang với các danh tướng đại công thần.

Trong bữa tiệc mừng công. Thành Cát Tư Hãn mời rượu các tướng, đến lúc ngà ngà say bèn nhìn Quách Tĩnh nói: -Hảo hài tử, ta lại ban thưởng cho ngươi một bảo vật mà ta rất yêu quý.

Quách Tĩnh bèn quỳ xuống tạ ơn ban thưởng.

Thành Cát Tư Hãn nói: -Ta ban Hoa Tranh cho người, từ sáng mai trở đi người là Kim đao phò mã của ta.

Các tướng hò reo ầm ầm, nhao nhao chúc mừng Quách Tĩnh, kêu lớn: - Kim đao phò mã, hay lắm, hay lắm, hay lắm!

Đà Lôi càng cao hứng, cứ ôm chặt nghĩa đệ không chịu buông.

Quách Tĩnh ngây người ra không nói được tiếng nào. Y trước nay vẫn coi Hoa Tranh như em ruột, quả thật không hề có nửa điểm tình trai gái, mấy năm nay toàn tâm toàn ý luyện võ, không hề xao lãng, đời nào lại có chút ý nghĩ về chuyện ấy? Lúc ấy đột nhiên nghe mấy câu của Thành Cát Tư Hãn, lập tức ngẩn người thất thố, không biết làm sao là tốt. Mọi người thấy y ngây người ra một bên, đều cười ầm lên.

Sau buổi tiệc. Quách Tĩnh vội về bẩm báo với mẹ. Lý Bình trầm ngâm hồi lâu rồi bảo y mời Giang Nam lục quái tới kể cho họ biết. Lục quái thấy đồ đệ yêu được đại hãn quý trọng, đều chúc mừng Lý Bình. Lý Bình im lặng không đáp, chợt quỳ xuống đất dập đầu lạy sáu người. Lục quái cả kinh, cùng nói Đại tẩu có gì xin cứ nói, cần gì phải làm đại lễ?

Hàn Tiểu Oanh vội đưa tay đỡ Lý Bình đứng lên. Lý Bình nói: -Con tôi được sáu vị sư phụ dạy dỗ, hôm nay đã thành người. Tiểu nữ xương tan thịt nát cũng không thể báo đáp được đại ân đại đức. Hiện có một việc khó nghĩ muốn mời sáu vị sư phụ làm chủ cho.

Lúc ấy bèn kể việc vong phu cùng nghĩa đệ Dương Thiết Tâm năm xưa chỉ phúc định hôn, sau cùng nói: -Đại hãn chọn con tôi làm rể, quả là mười phần kinh dị. Có điều nếu Dương thúc thúc để lại một đứa con gái, tôi không giữ lời hứa thì ngày sau làm sao gặp mặt chồng tôi và Dương thúc thúc dưới suối vàng?

Chu Thông cười khế nói: -Đại tẩu không cần lo lắng. Vị Dương anh hùng kia quả nhiên đã để lại được một đứa con, có điều không phải con gái mà là con trai.

Lý Bình vừa mừng vừa sợ, vội hỏi: -Làm sao Chu sư phụ biết được?

Chu Thông nói: -Có một vị bằng hữu ở Trung Nguyên từng gửi thư tới nói lại, hy vọng chúng tôi đưa Tĩnh nhi về Giang Nam gặp mặt vị thể huynh họ Dương ấy, đôi bên so sánh công phu với nhau một phen.

Nguyên là vì sao Giang Nam lục quái đánh cuộc với Khưu Xử Cơ thì trước nay họ vẫn không nói cho Lý Bình và Quách Tĩnh biết. Quách Tĩnh hỏi lai lịch của tiểu đạo sĩ Doãn Chí Bình, lục quái cũng chỉ ậm ừ trả lời, không nói gì hơn. Sáu người biết rõ Quách Tĩnh tính tình trung hậu, nếu hiểu được lai lịch Dương Khang, lúc tỷ võ nhất định sẽ thủ hạ lưu tình, đáng thắng lại không thắng, không đáng bại lại bại, không khỏi làm hỏng việc lớn.

Lý Bình nghe Chu Thông nói thế cả mừng, hỏi kỹ vợ chồng Dương Thiết Tâm có còn sống không, đứa nhỏ họ Dương kia nhân phẩm ra sao,

nhưng Giang Nam lục quái đều không biết, lúc ấy Lý Bình bàn với lục quái nhờ họ đưa Quách Tĩnh về Giang Nam gặp con Dương Thiết Tâm rồi tìm cách tìm Đoàn Thiên Đức trả thù, sau khi trở về sẽ thành thân với Hoa Tranh.

Quách Tĩnh tìm tới Thành Cát Tư Hãn thỉnh thị. Thành Cát Tư Hãn nói: - Được, người cứ xuống phương nam một phen, đem đầu Lục vương tử Hoàn Nhan Hồng Liệt nước Đại Kim về đây cho ta. Nghĩa đệ Trát Mộc Hợp bất hòa với ta, phải chết uống mạng cũng vì Hoàn Nhan Hồng Liệt khích bác mà ra. Đi làm việc này thì người cần mang theo bao nhiêu dũng sĩ?

Y họp các bộ tộc Mông Cổ làm một, cường địch trước mắt chỉ còn có nước Đại Kim, nghĩ trước sau cũng không khỏi phải đánh nhau một trận. Y gặp Hoàn Nhan Hồng Liệt mấy lần, biết người này khôn ngoan tài giỏi, rất bất lợi cho mình, tất nhất là nên trừ khử sớm. Còn việc y và Trát Mộc Hợp bất hòa dứt tình thì nguyên nhân thật sự còn là vì mình sửa đổi phép tắc của tổ tiên, chia của cải làm của riêng cho chiến sĩ, lại dụ dỗ bộ thuộc của Trát Mộc Hợp về theo mình, chỉ vì y cùng Trát Mộc Hợp kết nghĩa lâu năm, mọi người đều biết, nên lúc ấy bèn đem tất cả tội lỗi của mình trút lên đầu Hoàn Nhan Hồng Liệt nước Đại Kim.

Quách Tĩnh từ nhỏ đã nghe mẹ kể chuyện cũ, trước nay vô cùng căm ghét nước Đại Kim, lần trước ác đấu với Hoàng Hà tứ quỷ thủ hạ của Hoàn Nhan Hồng Liệt lại suýt mất mạng, nghe Thành Cát Tư Hãn nói xong, nghĩ thầm Chỉ cần sáu vị sư phụ giúp đỡ thì việc lớn ắt xong. Nếu lại mang theo một đám dũng sĩ đi đi lại lại thì lại vướng víu chân tay, bèn nói: -Hài nhi có sáu vị sư phụ cùng đi, không cần mang theo dũng sĩ nữa.

Thành Cát Tư Hãn nói: -Tốt lắm, chúng ta binh lực còn yếu, chưa phải là địch thủ của nước Đại Kim, người ngàn vạn lần không nên để lộ dấu vết.

Quách Tĩnh gật đầu vâng dạ. Thành Cát Tư Hãn lập tức ban cho y mười cân vàng ròng làm tiền đi đường, lại lấy nhiều vàng bạc châu báu cướp được của Vương Hãn tặng Giang Nam lục quái. Đà Lôi. Triết Biệt biết Quách Tĩnh vâng lệnh xuống nam, đều có lễ vật tặng tiễn. Đà Lôi nói: - An đáp, người phương nam rất hay nuốt lời, người phải cẩn thận, đừng để bị lừa.

Quách Tĩnh gật đầu ưng thuận.

Sáng sớm ngày thứ ba Quách Tĩnh theo sáu vị sư phụ tới lạy chào mộ Trương A Sinh, gặt lệ từ biệt mẹ rồi đi về phía Nam. Lý Bình nhìn theo bóng đứa con to lớn trên lưng tiểu hồng mã khuất dần trên sa mạc, nghĩ tới tình cảnh năm xưa sinh con giữa đám loạn quân, bất giác vừa vui mừng vừa chua xót.

Quách Tĩnh đi được hơn mười dặm chợt thấy đôi bạch điều bay vòng trên không. Đà Lôi và Hoa Tranh cũng phi ngựa tới tiễn. Đà Lôi lại tặng y

một cái áo lông điều quý đen tuyền một màu, không có một sợi lông tạp, là vật cướp được trong kho của Vương Hãn. Hoa Tranh biết cha đã hứa gả mình cho y, hai má đỏ bừng, chớp chớp mắt không nói gì. Đà Lôi cười nói: -Em gái, người nói gì với y đi chứ, ta không nghe là được.

Nói xong giục ngựa chạy ra xa.

Hoa Tranh ngoảnh đầu đi nghĩ không ra câu nào hay, hồi lâu mới nói: - Người về cho sớm.

Quách Tĩnh gật đầu hỏi: -Cô có gì muốn nói với ta nữa không?

Hoa Tranh lắc lắc đầu. Quách Tĩnh nói: -Vậy thì ta đi đây.

Hoa Tranh cúi đầu im lặng.

Quách Tĩnh giục ngựa lướt qua, đưa tay khẽ ôm nàng một cái, phóng tới cạnh Đà Lôi cũng ôm y một cái rồi giục ngựa đuổi theo sáu vị sư phụ đã đi xa xa phía trước. Hoa Tranh thấy y cứng rắn không có chút tình cảm nào, vừa đính hôn đã viễn biệt vẫn đối xử với mình như lúc bình thời, trong lòng rất không vui, giờ roi ngựa đập túi bụi, chỉ thấy lưng con ngựa Thanh thông hiện lên từng lần từng lần ứa máu.